

ת"פ 34067/05/17 - מדינת ישראל נגד דניאל חלילי

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 34067-05-17 מדינת ישראל נ' חלילי
בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיאה פרנקל (שיפמן) ליאורה

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דניאל חלילי

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום:

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של היזק לרכוש במזיד ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירות לפי סעיפים 452 ו- 380 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

נטען כי בתאריך 21.6.15 בשעה 19:00, או בסמוך לה, הגיע הנאשם לדירתו אשר ברחוב צה"ל 3, בעיר רמלה (להלן: "הדירה"), אותה הוא משכיר למר א ב (להלן: "המתלונן") ודרש ממנו לשלם את חובו בגין דמי שכירות שלא שילם עד כה בסך 14,600 ₪.

נטען כי המתלונן השיב כי שוחח עם שותפו של הנאשם בנסיון להסדיר את החוב, והתגובה לכך דחף הנאשם את המתלונן באמצעות שתי ידיו ונכנס לדירה.

נטען כי באותן הנסיבות, החלו חילופי האשמות וצעקות בין הנאשם למתלונן, או אז סטר הנאשם למתלונן.

נטען כי בתגובה לכך נטל המתלונן את הטלפון הנייד שברשותו מסוג LG (להלן: "הטלפון") בכוונה להתקשר למשטרה.

נטען כי הנאשם, אשר ניסה למנוע זאת, אחז בטלפון, שרט את המתלונן בידו, והשליך הטלפון על הרצפה והמסך נשבר.

נטען כי המתלונן הרים את הטלפון מהרצפה, או אז אחז הנאשם את המתלונן מאחור, ושרט אותו בבטנו.

נטען כי כתוצאה ממעשיו, נגרמה למתלונן שריטה לכל אורך הבטן באורך של כ- 25 ס"מ.

נטען כי במעשיו המתוארים לעיל, הרס הנאשם נכס, או פגע בו במזיד ושלא כדין.

עמוד 1

נטען כי במעשיו המתוארים לעיל, תקף הנאשם את המתלונן שלא כדין, ובניגוד לרצונו, וגרם לו בכך חבלה של ממש.

מענה הנאשם:

הנאשם כפר בכל העובדות המיוחסות לו בכתב האישום, למעט בעובדה לפיה ביום 21.6.15 בשעה 17:00 או בסמוך לכך, הוא הגיע לדירתו ברח' צה"ל 3 בעיר רמלה, טען כי המתלונן כלא אותו בביתו.

ראיות התביעה:

המתלונן, מר א ב (עמ' 5 - 24, ועמ' 35 - 36):

המתלונן מסר כי במועד כתב האישום הוא גר בביתו של דניאל חלילי, הנאשם, ממנו שכר את הדירה ומדי חודש בחודשו היה משלם את דמי השכירות.

בהמשך פוטר מעבודתו, עוקל חשבונו והוא נותר חייב לנאשם סך של 14,600 ₪.

לדבריו, הוא אמר למתלונן שבעת שהוא יקבל פיצויים הוא ישלם לו 5,000 ₪ כמו כן ומדי חודש בחודשו הוא ישלם את ההפרשים בגין החוב ואת דמי השכירות. הנאשם לא הסכים. משכך, הוא דיבר עם שותפו של הנאשם. לאחר שהסביר לו את מצבו, השותף הסכים שהוא ישלם לאחר שהוא יקבל את הפיצויים.

ביום בו הוא דיבר עם השותף, בשעות הערב, הנאשם הגיע לבית ודפק בדלת, היה זה ביום 21.6.15. ברגע שהוא פתח את הדלת הנאשם צעק עליו היכן כספו. לדבריו, הוא מסר לנאשם שהוא דיבר עם השותף שלו. הנאשם דחף את הדלת עליו, דחף, כך בלשונו, ונכנס לבית, צעק וקילל (עמ' 5).

לדבריו, אמר פעם נוספת לנאשם שהוא דיבר עם שותפו וביקש ממנו להירגע, ואמר לו שהוא ישלם את הסכום שמגיע לו. הנאשם אמר שלא מעניין אותו וסטר לו בלחיו.

הוא הלך לשולחן על מנת לקחת את הפלאפון ולהתקשר למשטרה. הנאשם הגיע אליו תפס אותו שרט אותו באצבע, לקח את הפלאפון וזרק אותו על הרצפה והטלפון נשבר. בהמשך, מאחר והוא רצה להתקשר למשטרה הוא רצה לקחת את הטלפון, הנאשם תפס אותו מאחור ושרט אותו בבטנו עם ידו (עמ' 5).

חבר שלו, קיריל, שהיה בדירה וראה את הארוע, הפריד ביניהם. הנאשם רצה לצאת ולברוח, לפיכך הוא סגר את הדלת והתקשר למשטרה ואמר למשטרה שיש בעל דירה שהרים עליו ידיים. המשטרה הורתה לו לרדת למטה והם ירדו למטה. השוטרים ראו את השריטה שהנאשם עשה לו והפנו אותו למשטרה להגיש תלונה. הוא הלך לתחנת המשטרה, הגיש תלונה, טען שהנאשם סטר לו, שרט אותו ושבר לו את הפלאפון (עמ' 6).

במהלך עדותו הוצגו בפני העד תצלומים אשר הועברו על ידו לחוקר המשטרה והוא נתבקש לתאר את שנצפה בתצלומים. העד מסר כי בבטנו נצפית שריטה וכן נצפית שריטה בידו - באצבעו, ורואים את הפלאפון השבור שלו. העד נשאל והבהיר שהתצלומים צולמו באותו היום על ידי חברו קיריל.

בהמשך נשאל והשיב כי אינו יודע אם התצלומים שמורים בטלפון של חברו, הואיל וחברו החליף טלפון.

התצלומים שהוגשו סומנו ת/1 - ת/4, והם מתעדים את אצבעו של המתלון, את המסך השבור בטלפון, את השריטה בבטן ונקודה על כף היד.

טען כי הנגע שנצפה בתצלום הנוסף שהוגש וסומן כ- ת/5 הוא תצלום כף ידו, הנגע נגרם על ידי הנאשם בעת שהוא תפס את ידו (עמ' 7).

העד מסר כי גם החוקר צילם בטלפון שלו, קרי של החוקר.

העד נשאל והסביר כי אין קשר בין השריטה על בטנו שנגרמה בעקבות מעשיו של הנאשם לבין טיפול כירורגי שהוא עבר בשנת 2013. בעקבות הטיפול הכירורגי נותרה לו צלקת מתחת לטבור, ישרה, באורך של 4 - 5 ס"מ, צלקת אשר הוא הציג אותה במהלך הדיון, ואין לצלקת ולא כלום עם השריטה שנגרמה ביום הארוע (עמ' 9).

במהלך **חקירתו הנגדית** נשאל העד שאלות לגבי תשלומים ששילם, או לא שילם, במהלך תקופת השכירות, מים, חשמל וארנונה.

כן נשאל אודות הזמנה לבית משפט לתביעות קטנות. בנוסף הוגש מכתב התראה שנשלח לו, קרי, למתלון ולמר נובק קיריל, על ידי באי כח הנאשם, המוצג שסומן כ- נ/1.

בנוסף הוגש כתב התביעה ופסק הדין שניתן בבית משפט לתביעות קטנות, מוצג אשר סומן כ- נ/2.

העד מסר כי הוא לא קיבל הזמנה לבית משפט (עמ' 10).

עת הוצגו לעד אישורי המסירה, המוצג שסומן כ- נ/2 והמוצג שסומן כ- נ/3, טען העד כי זו אינה חתימתו על גבי המוצג נ/3 (עמ' 11).

העד נשאל אודות דף פייסבוק שלו שם נרשמו דברים מסוימים, העד מסר כי לא הוא כתב את הדברים, ואין הוא יודע היטב עברית (המסמך שסומן כ- ת/4).

העד נשאל אם לגרסתו סדר הפעולות היה כדלקמן: הנאשם דחף אותו ונכנס, ובעת שהוא לקח את הטלפון, הנאשם תפס את הטלפון מידו והשליך את הטלפון לרצפה. השיב כדלקמן: בעת שרצה לקחת את הטלפון על מנת להתקשר למשטרה, הנאשם תפס אותו על מנת לקחת את הטלפון מידו, שרט אותו בידו ולאחר מכן לקח הטלפון והשליכו על הרצפה. לאחר שהטלפון נפל על הרצפה הוא לקח את הטלפון בשנית, על מנת להתקשר למשטרה, ואז הנאשם תפס אותו פעם נוספת, שרט אותו ורצה לברוח ולצאת מהבית, והוא סגר את הדלת על מנת שהנאשם לא יצא מהבית, ועל מנת שהמשטרה תתפוס אותו (עמ' 12).

נשאל האם פעמיים הנאשם תפס אותו, בפעם הראשונה תפס וזרק הטלפון לרצפה, בפעם השנייה הנאשם חיבק אותו מאחור ואז גם שרט אותו, המתלון אישר הדברים ואמר כי הנאשם שחרר אותו בעת שקיריל בא והפריד ביניהם.

נשאל האם עד לשלב השני בו הנאשם חיבקו קיריל היה בחדרים והשיב בחיוב (עמ' 13). בהמשך נשאל בשנית ואישר, לשאלת בא כח הנאשם, שקיריל בתחילה היה בחדרים ולא ראה את מה שהתרשח עד שהנאשם תפס אותו בפעם

השניה, ואז הוא הפריד ביניהם (עמ' 17).

נשאל והשיב שלאחר שקיריל הפריד ביניהם ושהנאשם ראה שהדלת נעולה, הנאשם התיישב על הספה והוא, קרי, המתלונן, התקשר למשטרה ועמד ליד הנאשם. נשאל והשיב כי הוא לא פחד מהנאשם, יחד עם זאת טען כי הוא היה בלחץ, בהמשך מסר כי הוא פחד מהנאשם והוא היה בלחץ עם זאת החבר שלו היה לידו באותה עת (עמ' 13 שורה 30).

נשאל והשיב שלא ירד לו דם, הגם שהיתה לו שריטה. נשאל והשיב שהנאשם לא אמר לו שהוא חולה ואסור לו לנשום ריח של סיגריות. טען כי הנאשם אמר לו שלא יעשן פה, והוא השיב לנאשם שזה הבית שלו והוא יכול לעשן (עמ' 14).

לציין כי הנאשם, במהלך חקירת המתלונן, העיר שכאשר הוא ישב בכורסא הוא צילם את המתלונן מתקשר למשטרה, על מנת שתהיינה לו הוכחות אודות כליאת השווא. במהלך הדיון הנאשם הציג במחשב הנייד שלו תקליטור בו מתועדת אמירת הנאשם למתלונן שהוא מתעד את כליאת השווא, והמתלונן אמר לנאשם שהוא יכול לעשות בבית שלו כרצונו. הנאשם טען שהמתלונן מעשן ושהוא חולה ושמפריע לו העישון, או אמירה בנוסח דומה, והמתלונן טען שהוא יכול לעשות בבית שלו מה שהוא רוצה, ובתגובה הנאשם אמר למתלונן, 'גם להתאבד'.

לשאלה היכן היה הנאשם בעת שהמתלונן ניסה לסגור את הדלת, השיב המתלונן כי הנאשם ניסה לפתוח את הדלת ולא הצליח, נשאל והשיב שהנאשם לא ניסה למנוע ממנו לנעול את הדלת. נשאל והשיב שאחרי שהוא נעל את הדלת, הנאשם ישב על הספה והחל לקלל (עמ' 15).

השיב שהארוע מבחינה פיזית הסתיים בעת שחברו הפריד.

באשר לשאלה אם בנו היה בדירה, השיב שהיה בסלון, אולם לא כל הזמן, טען כי מאחר ובתו הקטנה בכתה הוא ביקש מבנו לקחת אותה לחדר, בנו ראה את הארוע בתחילתו כאשר הנאשם נכנס ודחף אותו (עמ' 16).

לשאלת ב"כ הנאשם השיב העד פעם נוספת באשר לסדר השתלשלות הארועים ואישר את סדר הארועים כפי שמסר באמרתו במשטרה, שהוא ניסה לקחת את הטלפון על מנת להתקשר למשטרה והנאשם תפס את הטלפון ושבר אותו, זרק אותו לרצפה. כשניסה להתכופף על מנת להרימו אחז אותו הנאשם מאחור ושרט אותו.

לאור האמור נשאל העד כיצד בבית המשפט, במהלך עדותו, הוא טען שהנאשם פעמיים תפס אותו. העד השיב כי בפעם הראשונה הנאשם שרט אותו ביד, אחר כך עזב אותו, הוא, קרי, המתלונן, רצה להרים את הטלפון להתקשר למשטרה ואז תפס אותו פעם נוספת, ובמהלך התפיסה הנוספת, שרט אותו בבטן (עמ' 18).

נשאל והשיב שהחוקר במשטרה צילם את מסך הטלפון ואותו בזמן אמת.

לשאלת ב"כ הנאשם כיצד קיים מזכר שהוא מסר את התמונות המתארות את החבלות במשטרה רק ביום 4.8.16, כשנה וחודשיים לאחר הארוע (עמ' 19), השיב העד שהוא מסר את התמונות באותו יום ובאותו יום גם השוטר צילם באמצעות הטלפון שלו (עמ' 20).

עומת העד עם דברי מר קיריל במשטרה, שם מסר מר קיריל שהשריטה בבטנו של המתלונן לא נגרמה למתלונן מהתפיסה שתפס אותו הנאשם מאחור, אלא כתוצאה מדחיפות (עמ' 20). השיב העד כי דחיפות לא היו, בלשונו, "היה

חיבוק שהוא חיבוק אותי" (עמ' 21).

בהמשך העד נשאל והשיב לשאלתי, שמר קיריל ראה את הארוע מהשלב בו הנאשם תפס אותו עם הידיים והפריד ביניהם, וקיריל ראה גם שהנאשם סטר לו (עמ' 24).

לאחר הסטירה הלך קיריל לשירותים ובהמשך חזר לחדר וראה עוד פעם את הריב והפריד (עמ' 24).

בהמשך, לאחר שנחקר בנו של המתלונן, שב העד המתלונן לבקשת בא כח הנאשם לדוכן העדים, ונשאל אם במשטרה הוא מסר באמרתו שהנאשם תפס אותו רק פעם אחת מאחור, בעוד בעדותו בבית המשפט טען שתפס אותו בשתי הזדמנויות (עמ' 35).

העד השיב כי פעמיים תפס אותו הנאשם מאחור וקיריל חברו לא תפס אותו, את הנאשם, אלא הפריד ביניהם (עמ' 36).

אמרותיו של העד המתלונן במשטרה הוגשו ע"י ההגנה וסומנו כמוצגים נ/5 - נ/8 (ארבע אמרות, הראשונה היא מיום 21.6.15 והאחרונה מיום 15.11.17).

הקטין א'.ח. (עמ' 28 - 32):

העד הינו בנו של המתלונן, והיה כבן 14 בעת מסירת העדות בבית המשפט. העד מסר ביום 25.6.15 עדות במשטרה. בעדותו בבית המשפט מסר כי בעת שהוא ישב בבית בסלון ואחיו ישבו בחדר אחר, נכנס לדירה בעל הבית ובלשונו "כאילו איים" על אביו "מה עם הכסף". בנוסף דחף את אביו וסטר לו, שרט אותו בבטן והטלפון שלו נשבר כי הוא הפיל את הטלפון על הרצפה (עמ' 28).

העד מסר כי הוא ראה את כל הפעולות. באשר לסדר הארועים טען כדלקמן: שבעל הבית הגיע, נכנס, דחף את אביו, סטר לו ושרט אותו בבטן וכן שבר את הטלפון באופן שהוא זרק את הטלפון על הרצפה ונשבר המסך, ובלשונו 'נראה לי המסך' (עמ' 29).

אביו אמר שהוא יזמין משטרה והנאשם החל לקלל. לשאלה אם הוא זוכר שהשוטרים הגיעו, השיב בחיוב וטען כי השוטרים הגיעו למטה והוא נשאר בבית עם אחיו.

נשאל והשיב שגם קיריל היה בבית.

באשר למיקומו של קיריל טען שקיריל ישב בסלון ביחד אתו.

בחקירתו הנגדית באשר לשאלה אם הוא ראה את הארוע מהשלב בו אביו פתח את הדלת, השיב בחיוב.

באשר לשאלה אם קיריל ישב בסלון מהרגע שהגיע הנאשם, השיב בשלילה.

טען כי בעת שהנאשם הגיע קיריל טרם חזר מהעבודה, והוא ישב בסלון לאחר שהוא חזר מהעבודה (עמ' 30).

בעת שנשאל אם הוא זוכר בערך אחרי כמה זמן שהגיע הנאשם הגיע קיריל, השיב שאינו זוכר. עת נתבקש לומר "סדר

גודל" השיב עשרים או עשר דקות.

נשאל והשיב שהוא ראה את הנאשם שורט את אביו. בעת שנשאל כיצד הוא שרט, השיב "לא יודע, הביא לו כאפה ואולי נהייתה שריטה בגלל זה" (עמ' 30).

עת שנשאל היכן היתה הכאפה, האם בפנים, השיב בחיוב. בעת שנשאל היכן היתה שריטה השיב לאורך הבטן והצביע מאזור החזה כלפי מטה בצורה של קשת. עם זאת לא ידע לספר כיצד ארעה השריטה וטען "הביא לו כאפה ואולי נהייתה שריטה בגלל זה" (עמ' 30).

עת נשאל אם היה בחדר בעת שאביו התקשר למשטרה, השיב שהיה בשירותים.

בעת שנשאל אם הארוע ארע בשלבים, קרי, תחילה נכנס הנאשם, לאחר מכן סטר לאביו, לאחר מכן שרט אותו ולאחר כמן שבר את הטלפון, השיב שהארוע ארע בשלבים אולם לא זכר לתאר את מהלך השלבים והשיב כדלקמן: "זה נראה לי בשלבים כי זה לא יקרה בום בום בום" (עמ' 31).

לשאלה מה ארע בתחילה, השיב שהנאשם דחף את אביו בתחילה ובהמשך סטר לו.

בעת שנשאל כמה זמן לאחר הדחיפה הנאשם סטר לאביו, השיב שהוא זוכר שהוא דחף את אביו ואינו זוכר מעבר לאמור, לרבות לא זכר שאביו עישן והנאשם ביקש ממנו לחדול.

העד זכר שהנאשם שבר לאביו את הטלפון אולם לא זכר היכן ולכשנשאל השיב: "במטבח נראה לי".

קיריל נובק (עמ' 37 - 42):

העד נשאל ואישר כי הוא מסר תלונה במשטרה ביום 25.6. לדבריו הנאשם הינו בעל הדירה בה מתגורר המתלונן, הוא הגיע לדירת המתלונן, ובעת שהמתלונן פתח את הדלת מיד הוא צעק על המתלונן.

המתלונן שאל אותו למה הוא צועק, ואמר לו שהוא דיבר עם השותף שלו והשותף שלו אמר לו שהכל בסדר. בשלב הנ"ל הנאשם עדיין צעק וסטר למתלונן. נתן לו כאפה בפנים. המתלונן רצה להרים את הטלפון שלו על מנת להזמין משטרה, הטלפון היה על המיטה או על השולחן, הנאשם לקח את הטלפון מידו של המתלונן, השליכו על הרצפה. המתלונן הרים פעם נוספת את הטלפון על מנת להזמין משטרה והנאשם שרט אותו מאזור הפטמה כלפי מטה שריטה בצורת חצי ירח, והוא, העד, הפריד ביניהם. באותה עת במקום היה גם בנו של הנאשם, א', הארוע ארע בסלון.

הוצג בפני העד התצלום של המתלונן, והשיב כי זו השריטה שהנאשם שרט את המתלונן (עמ' 38).

העד מסר כי אחרי שהנאשם שרט את המתלונן הוא לא הכה אותו פעם נוספת.

נשאל והשיב שבעת שהנאשם נכנס הוא ישב בסלון במהלך כל הארוע (עמ' 39).

בחקירתו הנגדית נשאל אודות שכירות הדירה, ואם הוא היה ערב לשכירות, ואם הוא מתגורר בדירה, ואם הוא יודע שנפתח נגדו תיק הוצל"פ. השיב שאינו זוכר אם הוא חתם על שטר ערבות והוא אינו יודע שנפתח נגדו תיק הוצל"פ.

נאמר לעד כי במשטרה הוצג בפניו תצלום המתלון והוא נשאל ממה נגרמה השריטה, והשיב שזו שריטה, והדגים "הם עשו ככה". החוקר כתב באמרתו שהוא הדגים תנועות של דחיפות. לפיכך, נשאל במהלך חקירתו הנגדית כיצד נגרמה השריטה, והשיב "בציפורניים". הסביר שהנאשם הרים ידיים, זרק את ידיו לשני הכיוונים, המתלון לא עשה מאומה. העד הדגים באופן שהעביר את ידיו על פני חזהו וקדמת גופו של עורך הדין (עמ' 40).

נאמר לעד שבמהלך מסירת עדותו הוא הדגים בפני השוטר דחיפות עם הידיים, השיב העד, נכון שהוא דחף.

לשאלתי כיצד שרטו עם ציפורניים, השיב "את זה אני לא ראיתי" (עמ' 40).

נשאל על ידי ב"כ הנאשם אם מיד אחרי הארוע הוא התבונן על גופו של המתלון וראה שריטה על בטנו, והשיב בחיוב. טען כי המתלון היה ללא חולצה, עם שורטס.

נשאל והשיב שהוא זה שצילם בטלפון שלו את השריטות ואת הטלפון (עמ' 41), הוא אינו זוכר מתי הוא הדפיס את התמונות, במשטרה בקשו את התמונות והוא נתן, עוד מסר כי השוטר ראה את התמונות בטלפון שלו עוד בטרם הודפסו.

מסר כי לא הוא הדפיס התמונות, התמונות הודפסו ע"י המתלון.

נשאל אם הוא היה בסלון והכניס את הנאשם וראה שנתן סטירה למתלון, כן נשאל מה הוא עשה בעת שהנאשם סטר למתלון. השיב כדלקמן: "אני הסתכלתי שהם הפסיקו לבד. אחר כך אני רואה שהם לא הפסיקו, אני עושה ימינה שמאלה תפסיקו, מרימים ידיים" (עמ' 41).

נשאל והשיב שהמתלון לא הרים ידיים ולא עשה מאומה. לא זכר אם הנאשם ביקש שיכניסו את הכלב לחדר.

נשאל מה ארע אחרי שהנאשם זרק את הטלפון של המתלון לרצפה, והשיב שהמתלון הרים את הטלפון ובהמשך הנאשם לקח את הטלפון פעם נוספת מידי של המתלון. המתלון, כאשר לקח את הטלפון, התקשר למשטרה ולאחר שהוא התקשר למשטרה לא היה מגע יותר בין הנאשם למתלון (עמ' 42).

השוטר אלכסנדר ריבקי (עמ' 44 - 46):

השוטר גבה עדות מהמתלון ביום 13.11.17 ונשאל מה הציג למתלון בעת גביית התלונה.

העד מסר כי הוא הציג למתלון תמונה שלו מתיק החקירה שצולמה על ידי החוקר משה גדבא, בתאריך 26.6.15. העד אישר שגבה עדות מהמתלון גם ביום 15.11 כעבור יומיים, ולעדות מיום 15.11. צורף מסמך רפואי מיום 30.1.13, מסמך מקופת חולים לאומית. בנוסף צורפה תמונה מיום 13.11 שצולמה על ידו, שהיא בטנו של המתלון.

העד מסר כי התצלום שהוא צילם מתעד סימן מתחת לטבור.

בחקירה נגדית נשאל והשיב כי את התצלומים הוא צילם במצלמה משטרתית שיש במשרד, ובהמשך העביר את התמונה למחשב. התוכנה של המצלמה מתחברת למחשב המשטרתית ומורידים ומדפיסים את התמונה בלי עריכה. המוצג ת/9 הוא התוצר שהוא הפיק מהתמונה.

השוטר משה גדבא (עמ' 46 - 48):

העד משמש כחוקר בתחנת רמלה וגבה אמרה מהמתלון ביום 21.6.15, אמרה שסומנה כמוצג נ/5.

במהלך גביית האמרה מהמתלון, המתלון טען בפני העד כי הנאשם שרט אותו. העד ציין בגוף האמרה (גליון 2 שורה 20), הערת חוקר "רואה קו אדמדם לאורך בטנו באורך של 25 ס"מ".

העד מסר כי הוא לא מדד את הקו האדמדם בו הבחין בבטנו של המתלון, והעריך את אורכו בכ-25 ס"מ.

העד צילם את התצלומים המוצג ת/6, שהינו תצלום בטנו של המתלון ועליה השריטה, ואת התצלומים ת/7 ו- ת/8. ת/7 הוא תצלום כף ידו של המתלון ות/8 הוא תצלום מסך הטלפון שלו.

בחקירתו הנגדית נשאל והשיב שהתמונות צולמו במצלמה משטרתית והודפסו במדפסת שחור לבן (עמ' 47). באשר לטלפון, נשאל והשיב שהוא רשם שהטלפון היה שמיש, הבהיר כי את העובדה זו ידע בעקבות בדיקה. המשמעות "שמיש" היא שהטלפון נדלק, כך בלשונו.

נשאל והשיב שהוא לא בדק את מספר הטלפון. המתלון טען שהטלפון שלו ולהבנתו, אם המשטרה הגיעה למקום לבית המתלון והמתלון לקח את הטלפון מהמקום, הדבר מלמד שהוא לקח את הטלפון מביתו.

נשאל והשיב שאם לא נרשם שהוא ראה דם, אזי הוא לא ראה דם על בטנו של המתלון.

השוטר באסם סוסו (עמ' 48 - 53):

העד ערך עימות בין הנאשם למתלון, המוצג שסומן כ - ת/11.

כמו כן חקר את הנאשם ביום ה- 24.6, נשאל והשיב כי הוא מסר לנאשם את זכויותיו.

לציין במאמר מוסגר כי הסניגור התנגד להגשת האמרה. טען כי לא כל הדברים שאמר הנאשם נרשמו. חרף התנגדותו המסמך הוגש וסומן כמוצג ת/12.

העד ערך גם את המזכרים שסומנו כמוצגים ת/13 ביום 24.6, ת/14 ביום 4.8, ו- ת/15 שעניינו טופס יידוע זכויות בעת עריכת העימות.

הוצגו לפני העד התצלומים ת/1 - ת/5, והוא נשאל אם אלה התמונות שהוא קיבל מהמתלון. לאחר עיון השיב שאפשרי שכן ואפשרי שלא, אין באפשרותו להשיב (עמ' 51).

בחקירתו הנגדית נשאל העד אם לאחר שהוא חקר את הנאשם והחשידו בכך ששרט את המתלון, הוא בדק את ציפורניו של הנאשם או ניסה לבדוק את ציפורניו. העד השיב, לאחר עיון באמרה, שהוא לא בדק.

נאמר לעד שהוא כן בדק, העד דבק בגרסתו לפיה אם לא רשום באמרה, הוא לא בדק (עמ' 51).

העד ציין כי הוא לא התייחס כלל בעת גביית האמרה, ביום 24.6.16, לציפורניו של הנאשם, ולשאלתי השיב שאם הוא

היה בודק את ציפורני הנאשם, הוא היה רושם זאת כפי שהוא נוהג לרשום כל פעולה שהוא מבצע (עמ' 52).

נשאל והשיב שהוא רושם את כל מה שאומר החשוד ולא מתמצת. רושם את מה שהנחקר אומר (עמ' 52).

נאמר לעד שהנאשם ביקש להגיש תלונה על כליאת שווא, והדבר לא נרשם באמרה. העד השיב שאם תוצג לפניו האמרה הוא יוכל להתייחס. נאמר לעד שמאחר וזה לא נכתב לא ניתן להציג בפניו.

לשאלתי השיב שאם הנחקר היה אומר שתקפו אותו ושהוא לא תקף את המותקף, וכלאו אותו כליאת שווא, אין זה אפשרי שהוא לא היה רושם אמירות מהסוג האמור באמרה (עמ' 52).

הופנה העד לאמרה שגבה, המוצג ת/12, (גליון מס' 3 שורות 40, 41) שם אמר הנאשם כדלקמן: "אני רוצה להגיד שהוא כלא אותי כליאת שווא בדירה ואיים עלי עם כלב והביא עלי את הכלב, נבח עלי".

נאמר לעד שבמסגרת הדברים הנאשם ביקש להגיש תלונה ובקשתו לא נרשמה. השיב העד שהנאשם נשאל אם יש לו מה להוסיף והוא לא הוסיף. העד לא אישר שהנאשם אמר לו שהוא רוצה להגיש תלונה (עמ' 52).

לשאלתי השיב שאם הנאשם היה אומר לו שהוא רוצה להגיש תלונה על כליאת שווא הוא באופן וודאי היה רושם את דבריו, ולא סתם הוא שואל את הנחקר, במהלך גביית האמרה, אם יש מה להוסיף (עמ' 53).

מוצגי התביעה:

המוצגים ת/1 - ת/5 - הינם תצלומים בשחור לבן וכן תצלומים בצבע.

המוצג ת/1 - תצלום אגודל עליו נצפית שריטה קטנה (שחור לבן וכן צבעוני).

המוצג ת/2 - תצלום מסך של טלפון שבור (שחור לבן וכן צבעוני).

המוצג ת/3 - תצלום בטנו של המתלונן לרבות השריטה (שחור לבן וכן צבעוני).

המוצג ת/4 - תצלום גב כף ידו של המתלונן עליה נצפה נגע בעור (שחור לבן וכן צבעוני).

המוצג ת/5 - תצלום אצבע עליה נצפית שריטה קטנה (שחור לבן וכן צבעוני).

המוצג ת/6 - תצלום שחור לבן של בטנו של המתלונן, לרבות השריטה.

המוצג ת/7 - תצלום שחור לבן של גב כף ידו של המתלונן, לרבות הפצע- הנגע בעור.

המוצג ת/8 - תצלום המסך השבור בשחור לבן.

המוצג ת/9 - תצלום בטנו של המתלונן לרבות הטבור והצלוקת מתחת לטבור.

המוצג ת/10 - תעוד רפואי מקופת חולים לאומית אודות ביקור אצל הרופאה ד"ר סלוצקי אולגה, בסיכום נרשם כי

בתאריך 30.1.13 הנאשם עבר ניתוח לתיקון בקע.

המוצג ת/11 - דוח עימות בין הנאשם למתלון.

במהלך העימות נשאל הנאשם אם הוא נכנס לביתו של המתלון ודחף אותו עם ידיו, והשיב שזה שקר. בתגובה המתלון אמר שהנאשם משקר. טען כי הנאשם פתח את דלת הבית, שאל אותו איפה הכסף, דחף אותו, דחף את הדלת, דחף אותו עם יד אחת, עם היד השנייה הוא דחף את הדלת.

בהמשך נשאל הנאשם אם הוא סטר למתלון, כדברי המתלון, והשיב כי זה שקר וכזב, טען כי הוא עלה לדירה וצלצל בפעמון, הוא אמר למתלון ובלשונו "אני באתי, אני לא מרגיש טוב, אתה לא נותן לי תשובות" וכן אמר לו שהכלב קודח לו בראש. המתלון אמר לבנו לקחת את הכלב לשים אותו בחדר. הוא שאל את המתלון מדוע הוא לא עונה לו לטלפונים, אמר לו שהוא שקרן ונוכל, טען כי לא היה ביניהם מגע פיזי. מסר כי הוא סובל מבעיות פיזיות בבטן ובעמוד השדרה בשיעור של מעל לחמישים אחוז.

המתלון אמר שחרף העובדה שהנאשם טוען שהוא לא תקף אותו, הוא תקף אותו. הוא נתן לו סטירה בלחי שמאל וכשהוא הלך לטלפון על מנת לחייג למשטרה, הוא לקח לו את הטלפון מהיד, שרט אותו וזרק את הפלאפון לרצפה ושבר את המסך.

מנגד הנאשם אמר שהיה ויכוח מילולי, הוא אמר למתלון שהוא חייב לו 15,000 ₪ והיו צעקות.

באשר לשאלה כיצד נגרמה השריטה בבטנו, השיב המתלון שהוא רצה לקחת את הטלפון, הנאשם שרט אותו, תפס אותו ושרט אותו, ובלשונו "לא יודע עם היד שלו, כשירדתי להרים את הטלפון הוא בא לתפוס אותי ואז הוא שרט אותי".

הנאשם טען כי לא היה מגע פיזי ביניהם. טען כי הארוע ארע ביום ראשון והוא גוזז ציפורניים בשבת.

במוצאי שבת הוא גזז ציפורניים. ציין שכשהשוטרים הגיעו למתלון טען בפניהם שהוא נשרט בבטן והשוטרים ראו שחוצ' מהניתוח אין לו שום שריטה.

המתלון אמר כי הנאשם שרט אותו, גרם לו נזק בפלאפון של 700 ₪.

עת נשאל הנאשם אם יש לו מה להוסיף, טען כי הטלפון היה בידיו של המתלון, המתלון נעל את הדלת, רצה ליצור פרובוקציה. הוא ישב על הכורסה, אמר למתלון שיעשה מה שהוא רוצה וטען כי יש תמונות המתעדות את המתלון מדבר בטלפון.

שאל הנאשם אם הוא היה כה אלים ואם הוא הכה את המתלון כדבריו, כיצד המתלון סגר אותו בבית.

המתלון אישר שהוא סגר את הנאשם בבית.

המוצג ת/12 - אמרת נאשם מיום 24.6.15 שנגבתה על ידי רס"ר באסם סוסו.

הנאשם נחשד בעבירת איומים, היזק לרכוש במזיד, תקיפה הגורמת חבלה של ממש. נאמר לנאשם שהוא איים על ב א, גרם נזק למכשיר הנייד שלו וגרם לו לחבלות.

הנאשם נשאל אם הוא מבין את החשדות ואם הוא רוצה להתיעץ והשיב כי הוא מבין את זכויותיו וסרב להיוועץ בסניגור.

הנאשם טען שהוא השכיר דירה למתלון אשר נותר חייב לו כ - 15,000 ₪ וחרף העובדה שקיבל מכתב לפנות את הדירה מעורך דינו, הוא לא פינה, ותאר את השתלשלות הענינים הכספיים ביניהם.

באשר לארוע שארע ביום 21.6, מסר כי המתלון הבטיח שהוא יעביר את הכסף עד ליום זה, והבטיח שיודיע מתי הוא מפנה את הדירה. בפועל המתלון לא העביר את הכסף ולא הודיע מאומה. שותפו כתב לו הודעת SMS שהמתלון לא עונה. לפיכך הוא יצא מתל אביב לרמלה אחר הצהריים, להיפגש עם שוכרים של דירה אחרת שלו, ובהמשך, בשעה 18:40, הוא ניגש לדירה בה מתגורר המתלון. המתלון פתח את דלת הבית, הוא נכנס לדירה ושאל אותו מה עם החוב ואמר לו שהוא לא מרגיש טוב, ושאל אותו מתי הוא מפנה את הדירה. המתלון אמר לו שהוא דיבר עם אליהו והוא לא מדבר אתו, והחל לנפנף בידים. הוא ביקש מהמתלון להתרחק ממנו ולפתע המתלון זינק לדלת הכניסה, נעל אותה עם מפתח והניח את המפתח בכיסו. לדבריו, הוא הבין שהמתלון מחפש לעשות פרובוקציה על מנת שירים עליו יד. טען כי לא היתה אלימות ביניהם ולא היה מגע פיזי. כפר בכך שהוא תקף את המתלון. כמו כן טען כי הוא לא נגע בפלאפון של המתלון והמתלון התקשר למשטרה באמצעות הטלפון שלו.

כפר בכך שהוא שרט את המתלון בבטן. טען כי בעת הסגירה יצא מאחד החדרים בחור צעיר שהוא למעשה ערב של השוכר וגר יחד אתו בדירה. עוד טען כי המתלון כלא אותו כליאת שווא, ואיים עליו עם כלב, הביא את הכלב אליו והכלב נבח עליו.

המוצג ת/13 - מזכר שערך השוטר באסם סוסו ביום 24.6.15, בו ציין כי הוא התקשר למתלון וביקש ממנו להביא תמונות בצבע, כמו כן ביקש ממנו להודיע לשותף שלו להגיע לתחנת המשטרה ולמסור עדות.

המוצג ת/14 - מזכר שערך השוטר באסם סוסו ביום 4.8.16, בו ציין כי הוא קיבל מהמתלון תמונות המתעדות את החבלות, והמתלון מסר לו כי הוא לא ביצע שינוי או עריכה.

המוצג ת/15 - טופס ידוע חשוד בדבר זכויותיו בטרם חקירה. הטופס מתייחס לנאשם שאישר שהוא קיבל את המסמך והוסברו לו זכויותיו.

המוצג ת/16 - תקליטור שיחות שערך המתלון עם מוקד 100 בו מתועדות שלוש שיחות.

המוצג ת/17 - דוח ארועים המתייחס לכליאתו של המתלון ביום 21.6.15 בשעה 18:46, בתאור הארוע נרשם "מודיע מדווח שבעל הדירה תוקף אותו כרגע... מבקש נידת למקום". המסמך הופק ביום 31.1.17.

המוצג ת/18 - תמלילי שיחות (3 תמלילים של השיחות ששוחח המתלון עם מוקד 100).

המוצג ת/19 - פסק דין מת"פ 14465-06-17 מיום 5.12.17 שעניינו, בין השאר, כיצד לסווג את נזק הגוף שנגרם למתלון, האם מדובר בפצע או שמא מדובר בחבלה ממשית, והאם בהעדר מסמך רפואי ניתן להגיע למסקנה שמדובר בחבלה ממשית.

ראיות הגנה:

מר קובי ונטורה (עמ' 59 - 62):

העד משמש כחוקר פרטי ומבצע, בין השאר, מסירות.

במקרה הנדון ביצע העד מסירה שעניינה הזמנה לבית משפט, למתלון ולרעייתו שהיו נתבעים בתיק ת"ק.

לדבריו בחודש אוקטובר 2017 הוא קיבל כתובת לבצע המסירה, בדיעבד הוא איתר את המתלון ורעייתו בכתובת אחרת, בבית מספר 24, בעוד שנמסר להם בית מספר 20. הוא הגיע לבית, פגש במתלון אשר חתם לו על כתבי המסירה, עברו ועבור אשתו (עמ' 59), המסמכים שסומנו כמוצגים נ/3 ו- נ/10.

העד מסר כי בעת שפתח לו את הדלת המתלון הוא שאל אותו אם הוא מר א, והמתלון השיב בחיוב. הוא אמר לו שיש כתבי מסירה לו ולרעייתו והמתלון חתם (עמ' 60).

בחקירתו הנגדית נשאל והשיב שמסמך המסירה המוצג נ/3 מתייחס למתלון בלבד, המוצג נ/10, מסמך המסירה, מתייחס גם למתלון וגם לרעייתו. המתלון חתם עבור שניהם, פעם עבורו ופעם עבור רעייתו.

נשאל כיצד הוא זוכר מה ארע לפני כשנה, השיב שהוא נזכר בעת שהוציא את התיק. הוא זוכר שמדובר בבית פינתי, וכן הוא זוכר שהוא קיבל כתובת שונה מהכתובת בה הוא בפועל ביצע את המסירה שבה איתר את הנמען. יחד עם זאת טען שאפשרי שאם הוא יראה את הנמען הוא לא יזהה אותו.

עוד טען כי הגם שהוא לא ביקש שהמתלון יזדהה באמצעות תעודה מזהה לשיטתו, אין סיבה שאדם יתחזה בשם של אחר על מנת לקבל כתב מסירה לבית המשפט, ויחתום במקום האחר (עמ' 61).

בעת שנאמר לעד שהמתלון טוען שהוא לא חתם על המסמך וזו אינה חתימתו, טען שאינו מאמין לו (עמ' 62).

הנאשם (עמ' 63 - 81):

הנאשם טען כי הוא רכש את הדירה בה מתגורר המתלון ביחד עם אחר, שיפץ אותה והשכיר את הדירה למתלון. המתלון לא שילם את שכר הדירה וכן לא שילם תשלומים נוספים, חשמל ומים.

הוא ביקש מהשותף שלו לדבר עם המתלון. המתלון הבטיח שהוא ישלם 10,000 ₪ על חשבון ושאר החוב ישלם בפריסה, ולכן הסכים. עורך דין הציע לו לכתוב מכתב התראה למתלון שאם הוא לא ישלם הוא יפנה את הדירה, וכך עשה והפנה למכתב המוצג נ/1.

מסר כי יש לו דירה נוספת ברמלה שסמוכה לדירה בה מתגורר המתלון. הוא הלך להציג הדירה הנוספת בפני שוכר פוטנציאלי. המרחק בין הדירה הנוספת לדירה בה מתגורר המתלון אינו רב. באותה תקופה הוא היה חולה וסבל מבעיות בריאות שונות. חרף האמור הוא הלך ברגל לדירת המתלון, עלה לקומה הרביעית, שלמעשה היא קומה חמישית הואיל והדירה על עמודים ודפק בדלת, המתלון פתח את הדלת.

בדירה סלון גדול וארבעה חדרים. המתלון נכנס לתוך הדירה, הוא שאלו למה הוא משאיר חובות ולא עונה לטלפונים, והראה לו את חובו בקלסר שהציג בפניו. בתגובה המתלון החל לנפנף בידיים, והוא, בתגובה למעשי המתלון, צעק

עליו ואמר לו שיוציא אותו מהדירה באמצעות משפט, ובלשון הנאשם "פתאום נתן ספיד ריצה לדלת הכניסה, יש שם מפתח, סגר את הדלת שם את המפתח בכיס" (עמ' 63).

טען כי לא היה לו מגע פיזי עם המתלונן ובלשונו "הייתי חלש כמו עלה נידף".

לדבריו הוא ישב על הכורסה, המתלונן התקשר למשטרה ואמר שהנאשם שבר לו את היד.

נאמר למתלונן שהמשטרה תבוא ושיחכה.

בהמשך המתלונן התקשר לשותף של נאשם ואמר לו שהוא סיכם איתו. בהמשך השותף התקשר אליו, לנאשם, ולטענת הנאשם הוא אמר לשותפו שהמתלונן לא עונה לטלפונים ולא עונה להודעות ולא עונה לתשלום החוב (עמ' 63). בשלב הנ"ל יצא אדם מאחד החדרים, הוא נובק, ושאל מדוע הם צועקים כמו ילדים קטנים. המתלונן אמר לאדם הנ"ל שהוא סגר את הדלת עם מפתח. האדם הנ"ל עמד עם ידיים שלובות, שתי דקות, ולאחר מכן נכנס לחדר. כל אותה עת היה במקום כלב שנבח עליו. הוא ביקש מהמתלונן לקחת את הכלב. המתלונן התקשר למשטרה ושאל למה הם לא באים וטען שהוא, קרי העד, הנאשם, מרביץ לו וסיפר סיפורים.

לכשראה שהענין מסתבך הוא צילם את המתלונן, הגם שהמתלונן היה עם תחתונים ולא בלבוש צנוע.

טען כי הוא ביקש מהמתלונן לקחת את הכלב, והמתלונן קרא לבנו והבן הכניס את הכלב לחדר. בשלב הנ"ל המתלונן החל לעשן, טען הנאשם כי אמר לו שהעישון מפריע לו. המתלונן השיב שזה הבית שלו, הוא, קרי, הנאשם אמר למתלונן שהבית הוא לא שלו, הואיל והוא לא שילם דמי שכירות.

טען כי גם בנו של המתלונן התערב, הבן שמסר עדות בבית המשפט. לדבריו הוא סגר את הטלפון והמתין למשטרה. טען כי המתלונן כלא אותו. עוד טען כי בשיחה השניה בעת שהמתלונן התקשר למשטרה הוא צעק שהוא כלא כי הרגיש שבוי. גם המתלונן אמר למשטרה שהדלת סגורה ובלשונו "צעקו עליו בטלפון מה פתאום אתה כלא בן אדם, שחרר אותו מהר. הוא הלך לדלת פתח את הדלת והלך לחדר, כנראה שהלך להתלבש" (עמ' 64). לדבריו בשלב הנ"ל הוא ירד למטה והמתין לשוטרים. לכשהם הגיעו הגיע גם המתלונן, הוא אמר לשוטרים שהמתלונן כלא אותו, השוטרים אמרו שלמי שיש בעיה יגש למשטרה ויגיש תלונה. בחלוף מספר ימים התקשרו אליו ממשטרת רמלה וזימנו אותו לחקירה, והוא התייצב.

טען כי בעת שנחקר החוקר לא הקליד שמונים אחוז מהדברים שמסר בחקירתו. הם שוחחו במשך שלוש שעות והוא אמר לחוקר שהוא רוצה להגיש תלונה על כליאה ועל איום בכלב, והחוקר פשוט צחק כך בלשונו ואמר לו לחתום. הוא אמר לחוקר שהוא לא חותם אלא מוסיף את הדברים בסוף והחוקר נתן לו לרשום. בהמשך תקן את דבריו ואמר שהחוקר רשם את מה שהוא אמר, בערך (עמ' 64 סיפא).

בהמשך הוא פנה לתביעות בנסיון לקבל חומר חקירה כפי שעולה מהמוצגים שסומנו 11/נ, 12/נ, 13/נ, 14/נ.

באשר לטענה לפיה המתלונן טען שהוא תקף אותו, שרט אותו בבטנו ושבר לו את הטלפון, טען שלא היה לו עם המתלונן כל מגע פיזי, ואם טוען המתלונן שהטלפון נשבר, כיצד הוא התקשר ישר למשטרה ולשותף שלו, לאליו, לשיטתו מטלפון שבור לא ניתן לחייג (עמ' 66).

נאמר לנאשם על ידי בא כוחו, שמר קיריל ראה שהוא שרט את המתלון בעת שהוא דחף אותו. טען הנאשם שרק הוא והמתלון היו בחדר, לא היו בחדר לא קיריל ולא הבן של המתלון. המתלון סיפר סיפורים. קיריל נכנס בשלב שהם צעקו ושאל למה הם צועקים כמו ילדים קטנים ונכנס לחדר (עמ' 66).

בחקירתו הנגדית נשאל והשיב שאכן הוא כעס שהמתלון לא שילם את התשלומים. אישר שהמתלון היה עם תחתונים בעת הארוע. טען כי הוא לא הסתכל על בטנו של המתלון ולא ראה אם הוא היה שרוט הואיל וזה לא צנוע להסתכל על אדם שאינו לבוש. יחד עם זאת, טען כי בלית ברירה, מאחר והוא רצה הוכחה, הוא צילם את המתלון אבל הוא לא הסתכל איך הגוף שלו נראה, אם יש לו צלקת או לא (עמ' 67).

נאמר לנאשם כי המתלון היה ללא חולצה ולא היתה לו שריטה על הבטן. השיב הנאשם שהוא לא הסתכל על המתלון, הוא היה עם תחתונים.

נאמר לנאשם שבלתי אפשרי שהוא לא ראה את השריטה כי היא היתה לאורך כל הבטן. השיב שהוא לא ראה, הוא לא הסתכל על המתלון ואמר כדלקמן: "התורה אומרת אסור להסתכל על אדם רשע".

נשאל והשיב שהיו צעקות בבית ולגרסתו גם המתלון נפנף בידיים. נאמר לנאשם כי בנסיבות בהן בבית היו צעקות ולדבריו לא בנו של המתלון ולא קיריל היו במקום, האם בנו של המתלון וקיריל שמעו את הצעקות. השיב הנאשם שהוא לא יודע אם שמעו ולא יודע מה עשו בחדרים. באשר להתנהלותו טען שהוא היה חלש והוא לא יכול היה לצעוק (עמ' 70). עת נאמר לנאשם שהמתלון אמר שברגע שהוא נכנס הביתה הוא דחף אותו השיב שלא היה מגע פיזי וגם לא היה מגע פיזי עם הפלאפון של המתלון (עמ' 70). אמר שהוא גם לא יכול היה לעשות שריטה למתלון עם אצבעו כי יש לו ציפורניים של פקיד, כך כלשונו, והוא בקושי עמד על רגליו (עמ' 71).

נאמר לנאשם שגם קיריל וגם בנו של המתלון העידו שהוא דחף את המתלון, שרט אותו וזרק לו את הטלפון. טען כי הבן, כך הבין מעדות הבן, הגיע אחר כך ונובק הגיע אחרי המקרה, והבן החל לבכות במהלך מסירת העדות בגלל שהוא משקר, ולפי דבריו הבן נובק הגיע כעשרים דקות אחרי הארוע.

הנאשם טען שגם נובק וגם הבן משקרים, לרבות המתלון (עמ' 71).

עת הוצג בפני המתלון המוצג ת/6, ונשאל אם הוא מזהה שריטה על בטנו של המתלון, השיב "זה מעין שריטה. מה הבעיה לעשות את זה באיפור?" (עמ' 72 סיפא).

נאמר לעד כי השוטר צילם את התמונה ביום הארוע, 21.6.15, והעיד על כך בבית המשפט, והתמונה צולמה ביום הארוע. לא היה בידי הנאשם ליתן הסבר.

נאמר לנאשם שהוא תפס את ידו של המתלון מאחר ולא רצה שהמתלון יתקשר למשטרה ושהמשטרה תהיה מעורבת. השיב הנאשם שלא היו דברים מעולם. נשאל אם אנשים מתקשרים סתם למשטרה, השיב שלמתלון היתה מטרה, הוא רצה להרחיקו מהדירה (עמ' 73).

הוצג בפני הנאשם תצלום מסך הטלפון של המתלון ונאמר לו כי המתלון מסר שהוא שבר את הטלפון ורואים את המסך השבור. הנאשם השיב שהוא לא רואה מאומה והוא היה מספר פעמים במשטרה על מנת לראות את הטלפון ולא ראה (עמ' 74). כמו כן טען שהוא לא שבר את הטלפון ואין לו מושג על שבירת הטלפון. באשר לטענה כי ידו של

המתלון נשרטה, כפי שעולה מהמוצג ת/7, טען כי הוא אינו רואה מאומה, התצלום שהוצג לו הוא בשחור לבן.

עוד טען שהמתלון אמר למשטרה שנשברה לו היד, והיד שלו לא נשברה, והפנה לתמליל ת/11 (עמ' 76).

לציין כבר עתה ולמען הסר ספק, משמיעת התקליטור עולה כי המתלון לא טען שהנאשם שבר לו את היד.

המתלון אמר שבעל הדירה שבר לו את הטלפון, הרים ידיים ושרט אותו בידו. המוקדנית שאלה "מי שבר לך את היד" והמתלון השיב: "בעל הדירה הוא הרים ידיים בפנים נתן לי מכה באצבע שרט אותי" (המוצג נ/9 עמ' 1).

לגבי השריטה ביד טען הנאשם כי הוא לא יודע כיצד נגרמה למתלון השריטה ביד. יחד עם זאת הציג את ידיו וטען כי לו שריטות רבות בידים. דבק בגרסתו לפיה לא היה מגע עם המתלון (עמ' 77).

נאמר לנאשם שבזמן אמת המתלון התקשר למשטרה והודיע שנגרם נזק לרכוש, לטלפון שלו, והודיע על החבלה. התלונות של המתלון הן לא תלונות כבושות ונאמרו בזמן אמת. הנאשם השיב כי הוא ישב על הכורסא, הוא היה חולה, ומתלון התקשר למשטרה ולו לא היה כח לריב עם המתלון.

גם כשהשוטרים הגיעו ואמרו שכל אחד יכול להגיש תלונה, הוא לא הגיש תלונה. הוא לא יכול היה להגיש תלונה, הוא איננו בקו הבריאות ואמו איננה בקו הבריאות והוא לא הלך למשטרה.

עת הוצג לנאשם תצלום של מסך הטלפון בו נצפה המסך סדוק, המוצג ת/2, אמר כי אינו יודע.

עת הוצג לפניו המוצג ת/1, תצלום בו נצפית שריטה על אצבע המתלון, טען שהוא חושב שזו עקיצה.

עת הופנה לתצלום נוסף המתעד חבלה, אמר שהוא אינו יודע, ואמר "מה, אני אורתופד?" (עמ' 78).

עת הוצגה לפניו התיזה לפיה הוא תקף את המתלון בשל העובדה שהמתלון לא שילם לו הכסף (עמ' 79), השיב כי מצבו הגופני בכי רע, הוא נכה מעל לחמישים אחוז וירד שלושים ק"ג ולא היה לו כל מגע פיזי עם המתלון, במצבו הגופני, כאמור הוא לא בקו הבריאות, הוא לא יכול היה לתקוף המתלון (עמ' 81 רישא).

באשר לאמרתו במשטרה, שם נשאל אם הוא חשב שהשריטה של המתלון היא בעקבות הניתוח, ונשאל כיצד המתלון נשרט בנסיבות בהן הוא טען שלא היה מגע פיזי, כמו כן הופנה לתשובתו באמרתו במשטרה שם טען שהארוע ארע ביום ראשון והוא גוזז ציפורניים בשבת, במוצאי שבת הוא גזז ציפורניים, השיב שאינו יודע מה הוא אמר במשטרה ובנוסף השוטר הקליד עשרים אחוז מהדברים שמסר.

נאמר לנאשם שהוא אמר במשטרה שלמתלון יש שריטה מהניתוח. השיב הנאשם שמאחר ולא היה לו מגע פיזי עם המתלון, אז הוא אמר שאולי השריטה היא מהניתוח.

נאמר לנאשם שהוא לא יכול היה להגיד שהשריטה של המתלון היא מהניתוח, אם הוא לא ראה כדבריו את השריטה על בטנו של המתלון. השיב הנאשם שהוא ידע שהמתלון עבר ניתוח בבטן כי המתלון הגיש בקשה לביטוח הלאומי על נכות וחיכה לתשובה מהביטוח הלאומי (עמ' 81).

מוצגי ההגנה:

המוצג נ/1 - מכתב התראה בטרם נקיטת הליכים משפטיים שנשלח למתלונן ולנובל קיריל, מטעמו של עו"ד רן לוין, בא כוחו של מר דניאל חלילי, לעניין הסכם השכירות. במסמך פורטו הסכומים אותם טרם שלמו הנמענים. הסכומים מתייחסים לחוב ארנונה וחוב בגין אי תשלום דמי שכירות.

המוצג נ/2 - פרוטוקול ופסק דין בתיק תק 45726-06-17 שניתן על ידי כבוד הרשם הבכיר יניב ירמיהו, בענינו של התובע דניאל חלילי, הנאשם שבפני, ונגד אורלי ב וא ב. מפסק הדין עולה כי הנתבעים לא התייצבו והוצגו בפני כבוד בית המשפט אישורי מסירה. לא הוגש כתב הגנה. לאחר שבית המשפט שמע את טענות התובע, פסק כבוד בית המשפט שהנתבעים ישלמו לתובע סך של 22,146 ₪ בצרוף הוצאות הליך בסך 1,000 ₪ בתוך 30 יום מיום מתן פסק הדין.

המוצג נ/3 - אישור מסירה למתלונן א ב בתיק תביעות קטנות בו ניתן פסק הדין.

המוצג נ/4 - דף פייסבוק של המתלונן מר א ב

המוצג נ/5 - אמרת המתלונן מיום 21.6.15 אשר נגבתה על ידי רס"מ משה גדבא בשעה 19:52. המתלונן מסר שהוא שכר דירה מהנאשם, הוא שילם רק חלק מדמי השכירות ובחודשים האחרונים עובר לארוע לא שילם. טען כי נותר חייב 14,600 ₪. הנאשם ראה שהוא אינו משלם את שכר הדירה וכשלושה חודשים עובר לגביית האמרה אמר לו לעזוב את הדירה. לדברי המתלונן הוא אמר לנאשם שהוא ישלם את הנדרש, בדיעבד לא עלה בידו הואיל והיו לו עיקולים. לדבריו הנאשם אמר לו שזה לא מענין אותו ושיעזוב את הבית. הוא אמר למתלונן שבעת שהוא יקבל פיצויים מהעבודה הוא ישלם לו 5,000 ₪ ובהמשך ישלם את היתרה בתשלומים כולל את דמי השכירות.

הנאשם לא הסכים, לכן המתלונן דיבר עם השותף של הנאשם בטלפון. השותף הסכים להצעת המתלונן. אמר שאת הפיצויים הוא היה אמור לקבל ביום 21.6.15.

ביום 21.6.15 בשעה 19:00, הגיע אליו הנאשם, דפק בדלת, הוא פתח את הדלת, הנאשם שאל מה קורה עם תשלום הכסף. הוא אמר לנאשם שהוא דיבר עם השותף שלו, הנאשם דחף אותו עם שתי ידיו נכנס לדירה. הוא אמר לנאשם שהוא ירגע ושהוא יקבל את הכסף. הנאשם צעק עליו ואמר לו שהוא שקרן ושלא מעניין אותו, ושיביא את הכסף.

המתלונן אמר שהוא ביקש את הנאשם שלא יצעק, הנאשם סטר לו והוא הלך לשולחן הסלון על מנת לקחת את הפלאפון שלו על מנת להתקשר למשטרה. ברגע שהוא החל לחייג למשטרה הנאשם תפס את הפלאפון שהיה בידו של המתלונן, שרט את המתלונן ביד, הצליח להוציא את הפלאפון מידו של המתלונן והשליכו על הרצפה, והמסך נשבר.

לציין כי החוקר, בגוף האמרה, ציין כדלקמן: "מראה לי פלאפון מסוג LG בצבע שחור כשהמסך שלו שבור והפלאפון שמיש וכן מראה לי שריטה קטנטנה בגב כף יד ימין שלו" (גליון 1 שורות 16 - 17).

לדברי המתלונן הוא הרים את הפלאפון מהרצפה, הנאשם הגיע אליו, תפס אותו מאחור עם שתי ידיו, הוא ניסה לצאת מידי של הנאשם והנאשם שרט אותו בבטן.

החוקר כתב הערת חוקר בגוף האמרה כדלקמן: "רואה קו אדמדם לאורך בטנו באורך של 25 ס"מ" (גליון 2 שורה 20).

המתלון מסר כי חברו קיריל היה בביתו, ראה את הנאשם תופס אותו מאחור ושורט אותו. טען כי בתחילת הארוע קיריל היה בחדר. כשהוא ראה שהנאשם עושה כמתואר, הוא הפריד בינו לבין הנאשם. הנאשם רצה לברוח מהדירה והוא לא נתן לו, הוא סגר את הדלת. הנאשם ניסה לדחוף אותו על מנת לצאת והוא התנגד. הנאשם לא הצליח לצאת כי החבר שלו תפס את הנאשם ובאותה עת המתלון התקשר למשטרה. המשטרה הגיעה ואמרה להם לרדת למטה, ובהמשך אמרה להם, גם לו וגם לנאשם, להגיע לתחנה ולמסור תלונה. הוא הגיע לתחנה, והנאשם פנה להגיש תלונה בבת יום, מקום מגוריו.

בעת שנשאל המתלון על מספר הטלפון של חברו קיריל נובק, טען כי אין לו פלאפון ולפעמים החבר ישן אצלו (גליון 2 שורה 34).

המוצג נ/6 - אמרה שנגבתה מהמתלון ביום 25.6.15 בשעה 14:27, על ידי רס"ר באסם סוסו.

המתלון נשאל לגבי גרסת הנאשם לפיה הוא נעל את דלת הבית. המתלון אישר שהוא נעל את דלת הבית על מנת שהנאשם לא יברח.

נשאל לגבי הכלב שלו, אם יש לו כלב, טען כי יש לו פינצ'ר קטן ולשאלה מה עשה הפינצ'ר בעת המקרה טען כי הכלב נבח ובנו לקח את הכלב כי זו כלבה פחדנית.

המתלון היה מוכן לעימות עם הנאשם.

המוצג נ/7 - אמרת המתלון מיום 13.11.17 בשעה 13:43 אשר נגבתה על ידי רס"מ אלכסנדר ריבקין.

המתלון נשאל באשר לתצלום שהיה בתיק החקירה וצולם על ידי החוקר גדבא ביום 21.6.15. נשאל אם הוא זוכר ומהיכן הסימן. המתלון השיב כדלקמן: "זה הוא עשה לי את זה, לפני זה הוא שבר לי טלפון, זה חלילי שרט אותי עם היד שלו" (שורה 10 גליון 1).

נשאל אם הוא בטוח שחלילי גרם לסימן, והשיב בחיוב.

נשאל אם הוא עבר ניתוחים באזור הבטן והשיב בחיוב. מסר שהוא עבר ניתוח מתחת לטבור. החוקר ציין בהערת חוקר "המתלון מציג סימן, מצלם ומצרף לתיק תמונה של הסימן מתחת לטבור" (גליון 1 שורה 17).

המתלון נשאל והשיב שאת הניתוח עבר לפני שמונה שנים.

נשאל והשיב שהסימן שצולם על ידי החוקר נוצר על ידי הנאשם אשר שרט אותו, הוא בטוח בכך. גליון 2 שורות 20 - 23.

המוצג נ/8 - אמרה נוספת של המתלון מיום 15.11.17. האמרה נגבתה ביום 15.11.17 בשעה 11:31. המתלון הביא למשטרה מסמך רפואי, אישור מקופת חולים לאומית, ממנו עולה כי ביום 30.1.13 המתלון עבר ניתוח ובעקבות אותו ניתוח נותר הסימן שנצפה בבטנו וצולם על ידי החוקר ריבקין.

התעוד הרפואי נסרק לתיק החקירה.

המוצג נ/9 - תמליל של שיחות הטלפון ששוחח המתלון עם המשטרה בעת שזימן אותה לביתו, שלוש שיחות.

לציין כבר עתה כי בא כח הנאשם טען שהתמליל שהגישה המאשימה אינו מדויק וההגנה תמללה את השיחות. טען כי המתלון טען במהלך השיחה שהנאשם שבר לו את היד.

למען הסר צל צלו של ספק, כפי שכבר ציינתי, האזנתי לתקליטור שתעד שלוש שיחות עם תחנת המשטרה. גם בתמליל שערך הסניגור מצאתי טעויות קלות. יחד עם זאת, התמלילים משקפים את השיחה שהתקיימה בין המתלון למשטרה, ואכן במהלך השיחה שסומנה כמוצג נ/9, השיחה השניה שהתקשר המתלון לתחנת המשטרה ודיבר עם שוטרת בשם איריס מהמוקד, נשמע ברקע, באופן מאד מאוד חלש, קול של אדם שטוען "אתה כלאת אותי", האמירה נשמעת פעמיים.

כמו כן בשיחה הנוספת בין המתלון למוקד במהלכה נאמר למתלון שהשוטר בחוץ ועליו לצאת אליו, המתלון אמר למשטרה שהוא סגר את הדלת על מנת שבעל הדירה לא יברח, לא יצא, ונאמר לו מהמוקד לא לנעול את בעל הדירה בבית.

לציין כי המתלון מסר גם בשיחה הראשונה, במהלכה זימן את המשטרה, כי סגר את הדלת שלא יצא.

המוצג נ/10 - אישור מסירה לדיון בתביעה הקטנה עליו לכאורה חתם המתלון הן בשמו והן בשם ראייתו.

המוצגים נ/11, נ/12, נ/13 ו - נ/14 הינן פניות שפנה הנאשם לשלוחת תביעות במועדים 16.10, 18.10, 19.12 ו - 21.12 שנת 2017. במהלך פניותיו עתר הנאשם להמציא לו חומרים מתיק החקירה. בין השאר ביקש הנאשם לראות את מכשיר הטלפון השבור לכאורה, את ההקלטה של העימות בינו לבין המתלון, וצילם את המסמכים הרפואיים, מסמך ההשלמה שהמתלון עבר ניתוח.

סיכומים:

סיכומי בא כח המאשימה

בא כח המאשימה עתר להרשיע את הנאשם על יסוד עדותו של המתלון. חזר על דברי המתלון כפי שמסרם בבית המשפט. כמו כן הפנה לעדות בנו של המתלון שבעת הארוע היה בן 11 שנים ובעת מסירת העדות כבן 14. טען כי העובדה שהבן לא זכר את שלבי הארוע אין בה כדי לאיין את גרסתו הואיל והוא זכר שהנאשם סטר למתלון, שבר לו את הטלפון ושרט אותו בבטנו, והעובדה שתקופה מעבר לשנה מקרות הארוע לא זכר הקטין את השלבים, אין בה ולא כלום. הקטין נכח בדירה וראה את הארוע.

באשר למר קיריל, ציין כי גם מר קיריל נכח בדירה בזמן הארוע, והבחין בנאשם מגיע למקום ומכה את המתלון בפניו, תופס את הטלפון ושובר אותו, משליך את הטלפון על הרצפה ושורט את המתלון בבטנו, והדגים את ההתנהלות בבית המשפט במהלך עדותו.

ציין כי מיד לאחר הארוע מר קיריל ראה את השריטה בבטנו של המתלון, והשריטה לא היתה עובר לארוע והיא נגרמה כתוצאה מתקיפת הנאשם. עוד טען כי מר קיריל מסר כי הפריד בין הנאשם למתלון ודבריו התישבו עם עדות המתלון.

בנוסף ציין כי מר קיריל צילם את המתלון ואת התצלומים שהוגשו כמוצגים ת/1 - ת/5, ובדבריו חיזק את גרסת המתלון.

עוד ציין כי גם בתלונה למוקד 100 תאר המתלון בזמן אמת את הארוע והשכל הישר מורה שלא ניתן היה להמציא את הדברים בזמן אמת.

בא כח המאשימה ציין כי התמונות ת/1 - ת/5 הוצגו למתלון והוא אישר שהוא נראה בתמונות וכי החבלות הנצפות הן אלה שנגרמו לו, והמתלון העביר את התמונות למשטרה. התמונות צולמו על ידי מר קיריל, ומר קיריל בעדותו אמר שהוא צילם את התמונות והעבירן למתלון.

בתמונות מתועדת החבלה.

טען כי אין לייחס משמעות לכך שהשוטר לא זכר אם המוצגים ת/1-ת/5 אלה הן התמונות שמסר לו המתלון, עם זאת מאחר והשוטר לא רשם דוח אודות התמונות העידו גם המתלון וגם מר קיריל. בנוסף קיימים תצלומים שצולמו על ידי השוטרים במשטרה ביום הארוע, המוצגים ת/6, ת/7, ת/8.

טען כי להגנה אין כל הסבר מול הראיות שהציגה המאשימה, לרבות התצלומים, ואין לה הסבר לחבלות שנצפו על גופו של המתלון. המתלון בבית המשפט הרים את חולצתו וניתן היה להבחין שאין על גופו כל צלקת או שריטה כתוצאה מהליך רפואי כלשהו במועד מתן עדותו.

ציין כי לגבי הניתוח שעבר לפני שנים רבות, הוגשה תעודה רפואית, ואין מדובר בשריטה שנגרמה בזמן אמת אשר לא השאירה עקבות על גופו של המתלון.

באשר לפרשת ההגנה ועדות החוקר הפרטי, טען כי לא ניתן להוכיח שהמתלון קיבל את הזימון לבית המשפט הואיל והחוקר מר ונטורה החתים את האדם שחתם שלא בכתובת אותה קיבל על מנת לבצע את המסירה ואין הוכחה שאכן המתלון היה האדם שקבל את המסמכים. ציין כי המתלון כפר בכך שקבל את המסמכים מחד גיסא, מאידך גיסא מר ונטורה לא ביקש לראות מסמך מזהה מהאדם מולו ביצע את המסירה והוא אשר חתם בפניו על אישור המסירה.

באשר לעדות הנאשם, טען בא כח המאשימה כי העדות איננה מהימנה. חזר על עדותו, טען כי הנאשם התקשה להודות שמדובר בשריטה על בטנו של המתלון ובמסך מנופץ הגם שהוצגו לו התצלומים. טען כי מדובר בעקיצה, עת הוצג לפניו התצלום ת/4, אשר מתעד פצע על היד. עוד טען כי הוא לא רואה את החבלות. טען כי המתלון טען כי היה חלש ביום הארוע, עם זאת אודות מצבו הרפואי לא צרף כל תעוד על מנת לחזק את דבריו.

עתר לדחות את גרסת הנאשם ואת טענות ההגנה ועתר להרשיע את הנאשם.

סיכומי בא כח הנאשם:

בא כח הנאשם עתר להורות על זיכוי הנאשם.

לטענתו, התביעה לא הוכיחה את המיוחס לנאשם בכתב האישום מעל לכל ספק סביר, וגם לא על דרך של מאזן הסתברויות הנטל המוטל על התובע בהליך אזרחי.

באשר לעבירת גרימת נזק לרכוש, טען כי לא הוצג הטלפון, משכך לא הוצגה הראיה הטובה ביותר, זאת ועוד לא הוצגה ראייה המלמדת כי עסקינן בטלפון השייך למתלון.

ביקש להסיק בא כח הנאשם את אי אמינות המתלון מכך שהמתלון באמרתו במשטרה טען כי למר קיריל אין טלפון, בעוד בעדותו מסר כי מר קיריל צילם חמש תמונות בטלפון שלו. משכך, אם לטענת המתלון למר קיריל אין טלפון, אזי כיצד הוא צילם תמונות?

עוד טען כי קיים צילום שאיננו צבעוני והוא לא יכול לשמש ראיה לכך שלטלפון נגרם נזק.

בנוסף טען כי המתלון יכול היה להציג טלפון שבור כלשהו, ואפשרי שהטלפון שהוצג איננו הטלפון של המתלון.

טען כי המתלון איננו אמין, לאור העובדה שהמתלון כפר בכך שהוא קיבל זימון להליך בתביעות קטנות וכפר בכך שהוא היה זה שחתם על מסמכי הזימון לדיון.

טען כי לא הוכחה העבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש הואיל ולא הוגשה חוות דעת רפואית ולא הוגש תעוד רפואי המעיד על הפגיעה. טען כי המתלון ניסה להסתתר מאחורי חסין רפואי אולם כאשר הענינים הרפואיים פעלו לטובתו הוא לא השתמש בחסין.

טען כי לא ניתן לדעת מהיכן השריטה שנצפתה על בטנו של המתלון. אפשרי שנתקל בעץ בחצר הבית, ואפשרי מקטטה שארעה שבוע קודם לכן.

טען כי אין הדעת סובלת שהנאשם כפי הנטען שרט את המתלון עם אצבעות ידיו ונוצרה שריטה אחת בלבד, ולא קיים סימן של מספר אצבעות.

טען כי העובדה שהנאשם ביקש להסיר את החסין הרפואי של המתלון ובדיעבד לא הוסר החסין הרפואי, והנאשם עשה ככל שניתן על מנת לקבל את התעוד הרפואי על מנת לוודא מהיכן השריטה שנצפתה על בטן המתלון, וניסה לברר שמא המתלון ביקר במרפאה באותו יום ומסר שנשרט בדרך אחרת, בשל העובדה שלא הוצג התעוד הרפואי בפני הנאשם ולא עלה בידו לבחון ראיות רלוונטיות, עובדה זו חייבת להוביל לזיכויו.

בא כח הנאשם הפנה לבש"פ 838/84, ליבני נ' מדינת ישראל, ועתר ללמוד מהחלטת כבוד בית המשפט להליך שלפני.

כמו כן טען כי אם קיים ספק סביר עליו לפעול לזכות הנאשם, והפנה לקטע מספרם של דורון מנשה ואייל גרונר "מהות הספק הסביר במשפט הפלילי".

עוד טען כי לא כל הגרסה שמסר הנאשם בפני השוטרים נרשמה.

טען כי הקטין, בנו של הנאשם שמסר עדות, מסר עדות שאינה עולה בקנה אחד עם הראיות הנוספות. הקטין מסר כי מר קיריל הגיע עשרים דקות או עשר דקות אחרי שארע הארוע. בעת שנחקר בחקירה נגדית בכה, ולשיטת בא כח הנאשם הקטין בכה הואיל והוכנס למצב בלתי אפשרי בו היה עליו לשקר בבית המשפט.

בנוסף טען כי הקטין מסר את דבריו במנטרה חוזרת, מסר שהנאשם סטר, שבר הטלפון ושרט את המתלון. טען כי הגרסה תואמה בין המתלון, קיריל ובנו של המתלון, ובשלב שנשאל הקטין להבהיר פרטים מסוימים, לא עלה בידו,

וכאמור החל לבכות.

הפנה לעדותו של מר קיריל, אשר טען באמרתו במשטרה שהשריטה נגרמה בעת שהיו דחיפות הדדיות בין הנאשם למתלון ולכך שנשאל במהלך הדיון כיצד בנסיבות אלה נגרמה שריטה.

טען כי אין ליישב בין עדות המתלון אשר טען שהנאשם חיבק אותו מאחור והוא נשרט בבטנו מלפנים, לבין עדות מר קיריל אשר טען כי היו דחיפות הדדיות. יתר על כן, טען כי עת מר קיריל נשאל כיצד ארעה השריטה, טען כי לא ראה.

טען כי לא מר קיריל ולא בנו של המתלון לא היו במקום, ולא ניתן ליישב בין הסתירות בין גרסת המתלון לגרסת מר קיריל.

טען כי הסתירה נבנתה ונולדה כתוצאה מבידוי ראיות.

עוד טען כי המתלון אמר למוקדנית שהנאשם שבר לו את היד, למצער אישר את דברי המוקדנית.

לציון, כפי שציינתי לעיל, האזנתי לתקליטור אשר מתעד את השיחות בין המתלון למוקד 100. מהשיחות עולה באופן וודאי כי המוקדנית היא זו שהציגה שאלה בפני המודיע, המודיע טען "הוא הרים ידיים ועשה לי שריטה בידיים שלי ושבר לי טלפון" והמוקדנית שאלה "מי שבר לך אתה יד" והמודיע השיב "בעל הדירה הוא הרים ידיים בפנים ונתן לי מכה באצבע שרט אותי".

אין אמירה מטעמו של המתלון ממנה עולה טענה כי הנאשם שבר את ידו.

האמירה נאמרה על ידי המוקדנית, והמתלון לא אישר את האמירה. המתלון דיבר על הרמת ידיים ושריטה באצבע בשלב הזה של השיחה.

לציון כבר עתה כי טענת בא כח הנאשם לפיה היה על המתלון לומר 'לא שברו לי את היד', אפשרי והיה בה ממש בנסיבות אחרות, אולם לא בנסיבות האמורות בהן המתלון נשמע נסער בעת דיווחו אודות הארוע מחד גיסא, והמוקדנית מנסה לברר פרטים, מאידך גיסא, ולא בכל מהלך השיחה בין המתלון למוקדנית יש קורלציה בין השאלה לתשובה.

באשר לשיחות מול המוקד, טען בא כח הנאשם כי הנאשם טען כי הוא כלוא בעת שהמתלון דיבר עם המשטרה. אכן נכון, כך טען הנאשם, עם זאת המתלון לא טען כי הוא לא כלא את הנאשם. נהפוך הוא, בשתי השיחות מול המוקד טען המתלון כי הוא סגר את דלת הבית והנאשם בבית.

טען בא כח הנאשם כי מהשיחות ניתן ללמוד שהמתלון לא דובר אמת, הפנה לכך שבאחת השיחות מול מוקד 100 טען המתלון שהנאשם פעם נוספת מרים עליו ידיים, והדעת נותנת לשיטת ב"כ הנאשם כי הכוונה מכה אותו פעם נוספת.

טען ב"כ הנאשם כי בחקירתם הנגדית מר קיריל והבן, עת נשאלו באשר למספר הפעמים בהן היה מגע בין המתלון לנאשם, התאור שנשמע מפי העדים היה שלאחר שהנאשם הטיח את הטלפון לרצפה, המתלון לקח את הטלפון בשלב הנ"ל, מר קיריל חילץ המתלון מידי של הנאשם, והפריד ביניהם, המתלון התקשר למשטרה ומהשלב הנ"ל לא היה מגע פיזי נוסף. לפיכך, ב"כ הנאשם טען כי כאשר המתלון טען 'עוד פעם' בדיווח למוקד 100, הדברים לא עלו עם

העובדות, ומכאן יש להסיק שהמתלון ניסה ליצור מסכת עובדתית שלא ארעה.

טען כי המתלון פעל בדרך חוקית ושלח מכתב התראה, ואין הדעת סובלת שאדם אשר פועל בדרך חוקית פועל במקביל גם באלימות.

בא כח הנאשם הפנה לראיות שהוגשו מטעם ההגנה לעניין ההליכים האזרחיים ודף הפייסבוק, טען כי את העובדה שהמתלון אינו דובר אמת ניתן להסיק, בין השאר, גם מכך שהכחיש שקיבל את התביעה, והכחיש את דברי עד ההגנה מר ונטורה, לגבי העובדה שנמסרה לו הזמנה לבית המשפט.

טען כי המתלון לא מסר אמת גם לגבי העובדה שנפתח נגדו תיק הוצל"פ.

טען כי אי אמירת אמת זו דרך חייו. טען כי הסתירות בראיות התביעה הן כה רבות שלא ניתן לישב אותן.

המתלון טען כי מר קיריל ראה את כל הארוע מתחילתו והיה בבית מהרגע הראשון ובהמשך התברר שמר קיריל היה בחדר ויצא רק בשלב השני של הארוע. משכך, טען כי מר קיריל לא ראה את הארוע מתחילתו. טען כי מר קיריל מסר גרסה שונה.

טען כי לפי גרסתו של המתלון מר קיריל לא יכול היה לראות את השלב בו הנאשם, לטענת המתלון, סטר לו ושבר לו את הטלפון, כי הוא לא היה בחדר, ולגבי השריטות מר קיריל בעצמו אמר שהוא לא ראה.

הפנה לכך שהמתלון במשטרה טען שלמר קיריל אין טלפון, ובהמשך טען כי מר קיריל צילם באמצעות הטלפון את התמונות, המוצגים ת/1 - ת/5.

טען כי המתלון באמרתו במשטרה טען שהנאשם התנגד לסגירת הדלת וניסה לפתוח את הדלת ולכן מר קיריל תפס אותו ורק כך התאפשר לנאשם לנעול את הדלת, בעוד בעדותו בבית המשפט לא איזכר המתלון כי כך ארע, ולא טען שהיה מגע כלשהו בין מר קיריל לבין הנאשם למעט ענין ההפרדה.

טען כי התצלומים הוגשו למשטרה כשנה וחודשיים לאחר הארוע למרות שהחוקר ביקש את התמונות יומיים או שלושה לאחר הארוע, טען כי אין לדעת מתי צולמו ואיך צולמו. טען כי בלתי אפשרי שהנאשם תקף את המתלון והמתלון כלא אותו בביתו ולא פחד ממנו. טען כי הנאשם איננו במצב בריאותי שבאפשרותו לתקוף.

טען כי לעדים אינטרס מובהק להפיל את הנאשם, למתלון בשל העובדה שהוא נשאר בעל חוב לנאשם, לבנו שהעיד לטובת אביו, ולחברו מר קיריל שחי בדירה על חשבונו של המתלון.

טען כי הנאשם אדם נורמטיבי בעוד המתלון העיד על עצמו בפייסבוק שהוא למד לעבוד על אנשים. טען כי הנאשם הגיע לדירה ודרש את הכסף ושאל מדוע המתלון לא עונה לטלפון. טען כי המתלון עת ראה שהנאשם עומד על זכויותיו החליט לבדות את סיפור התקיפה ואפשרי שיום יומיים לאחר מכן הוא נשרט והוא העליל עלה נאשם שזה קרה בגינו.

טען כי הנאשם ביקש להגיש תלונה על כליאת שווא והדבר לא נרשם על ידי השוטר, הגם שהוזכר באמרתו.

טען כי לא היה דם בעקבות השריטה והדעת נותנת כי משריטה כזאת יזלו כמה טיפות דם.

לאור כל האמור, לרבות בשל העובדה שהמתלונן לא היה זקוק לטיפול רפואי ולא הוצג תעוד רפואי, ולשיטתו רק בידי רופא לקבוע אם השריטה מקורה משריטה של ציפורניים או מחפץ אחר, ובנסיבות בהן לא ניתן לדעת כיצד נגרמה השריטה, לאור כל האמור טען כי יש להורות על זיכוי הנאשם ולקבוע שהתביעה לא הצליחה להרים את הנטל.

ההוראות החוקיות וההלכה:

(א) נעברה עבירה לפי סעיפים 379, 380 או 381(א)(1) או (3) או 380 כשהיו נוכחים שניים או יותר שחברו יחד לביצוע המעשה בידי אחד או אחדים מהם דינו של כל אחד מהם - כפל העונש הקבוע לעבירה.

סעיף 380 לחוק עניינו " תקיפה הגורמת חבלה ממשית".

הסעיף מורה:

"התוקף חברו וגורם לו בכך חבלה של ממש, דינו - מאסר שלוש שנים"

סעיף 378 לחוק עניינו "תקיפה- מהי".

הסעיף מורה:

"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות".

סעיף 34 כד לחוק ענינו "הגדרות".

"חבלה"- "מכאוב, מחלה או ליקוי גופניים, בין קבועים ובין עוברים;"

"חבלה חמורה"- "חבלה העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפוגעת או העלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוכחותו, או המגיעה כדי מום קבע או כדי פגיעת קבע או פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החושים החיצוניים או הפנימיים".

"פצע" - "חתך או דקירה המבטרים או בוקעים כל קרום חיצוני של הגוף, ולענין זה קרום חיצוני הוא כל קרום שאפשר לנגוע בו בלי לבתר או לבקוע כל קרום".

כבוד השופט קדמי בספרו "על הדין בפלילים", חלק שלישי, מהדורה מעודכנת, תשס"ו- 2006, כתב באשר ליסוד העובדתי והנפשי הנדרש להוכחת עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית.

באשר ליסוד העובדתי כתב:

"א. המעשה: "התוקף"- כמשמעותו בהגדרת "תקיפה" בסעיף 387 לחנ"ש.

ב. הנסיבה: "את חברו"- דהיינו: אדם אחר.

ג. התוצאה: "וגורם לו בכך חבלה של ממש"

(1) "וגורם לו בכך"- מצריך הוכחת קיומו של קשר סיבתי, בין מעשה התקיפה לבין ה"חבלה של ממש"; כאשר חובת ההוכחה בהקשר זה רובצת על התביעה.

(2) "חבלה"- כמשמעותה בהגדרה שבסעיף 34 לחנ"ש; והדרישה שתהא זו חבלה "של ממש"- זכתה לפירוש מרחיב, ומשמעותה היא- שתהא זו פגיעה גופנית "מוחשית" כלשהי, להבדיל מפגיעה חסרת משמעות ונטולת ביטוי "מוחשית". (שם בעמוד 1522)

באשר ליסוד הנפשי כתב:

"העבירה לפי סעיף זה, הינה עבירה של מחשבה פלילית תוצאתית. בתור שכזו, תבוא על סיפוקה דרישת היסוד הנפשי הדרוש להרשעה על פיה ב"מודעות" כלפי שלושת רכיבי היסוד העובדתי; ובנוסף לכך- "פזיזות" כלפי אפשרות התרחשות התוצאה. הכל כאמור בסעיף 20(א) לחנ"ש". (שם בעמוד 1523).

המחוקק בסעיף 34 כד לחוק העונשין לא הגדיר מהי "חבלה של ממש" עם זאת בהלכה הפסוקה ובפסיקה קיימת פרשנות למושג.

בע"פ 1976/11 שמואל ויספיש נ' מדינת ישראל (16.11.11) כבוד בית המשפט קבע:

"בסעיף 34 כד, הוא סעיף ההגדרות, נתן המחוקק הגדרתו למושגים של "חבלה", "חבלה חמורה" וכן "חבלה מסוכנת", ולעומת זאת החסיר הגדרתו למושג "חבלה של ממש". מושג זה, הוא הרכיב התוצאתי בעבירה הקבועה בסעיף 380 לחוק העונשין, זכה לפרשנות מרחיבה בפסיקה. פרשנות זו מתבססת על הגדרתה של חבלה בחוק, ולפיה חבלה הינה "מכאוב, מחלה או ליקוי גופניים, בין קבועים ובין עוברים", כאשר הפרשנות המקובלת בפסיקה היא שיש להוכיח חבלה אשר לה ביטוי מוחשי (ראו: יעקב קדמי על הדין בפלילים - חלק שני 836 (1995)). לביטוי שכזה, תימוכין מספקים בחומר הראיות. על פי עדויות שנתקבלו על ידי בית המשפט המחוזי כמהימנות, האבן הושלכה על מר ציטונה ממרחק של שלושה עד ארבעה מטרים בלבד וגודלה היה כגודלו של תפוז (עמוד 44 ועמוד 98 לפרוטוקול הדיון, בהתאמה). מר ציטונה העיד על הכאבים שנגרמו לו כתוצאה מפגיעתה של האבן, ודבריו מקבלים חיזוק מעדותו של מר פרדמן, לפיה מר ציטונה מסר לו לאחר פגיעתה של האבן כי "מאוד כואב לו" (עמוד 45 לפרוטוקול הדיון). אשר על כן - דינה של קבוצת הטענות הראשונה של המערער להידחות".

בת"פ 14465-06-17 מ"י נ' פלוני (5.12.17), כבוד בית המשפט דן בסוגיה כיצד יש לסווג את נזק הגוף שנגרם למתלוננת, האם כפצע לפי סעיף 334 או שמא מדובר בחבלה ממשית על פי סעיף 380.

במקרה שם בית המשפט קבע כי בצווארה של המתלוננת, כפי שבא לידי ביטוי בתמונות שהוגשו, נצפה חתך שאינו פגיעה שטחית ונשאלה השאלה מתי שריטה שהיא למעשה חתך שטחי לא תחשב כחתך, ולכן גם לא "פצע" אלא כחבלה של ממש.

כבוד בית המשפט קבע כי **"פצע" הוא מקרה פרטי של "חבלה"**.

נזק הגוף שנגרם למתלוננת יהיה איפוא "חבלה ממשית" רק אם ימצא שהוא אינו "פצע" ... על מנת שמדובר יהיה בפצע יש להראות כי מדובר ב"חתך" אשר "ביקע" או "ביתר" קרום חיצוני של הגוף, כאשר "קרום חיצוני" הוא כל קרום שאפשר לנגוע בו בלי לבתר או לבקוע כל קרום."

הנזק שנגרם למתלוננת שם נגרם כתוצאה מהצמדת סכין לצווארה והחתך שנצפה הוא תוצאה טבעית של פעולה זו.

ציין כבוד בית המשפט **"אכן, יש שיכנו את נזק הגוף הנראה בתמונה כשריטה ואולם השריטה היא למעשה חתך שטחי"**

כבוד בית המשפט קבע כדלקמן: **"לא כל שפשוף או שריטה שטחיים "מבקעים" או "מבתרים" את העור שכן מונחים אלו מכוונים לדעתי לעבר מידת חומרה גבוהה יותר מ'שריטה שטחית' (הנגרמת למשל מנעיצת ציפורניים)..."**

במקרה שם לא הוגשו מסמכים רפואיים, שכן, המתלוננת לא פנתה לטיפול רפואי. יחד עם זאת כבוד בית המשפט קבע **"גם ללא צורך בחוות דעת רפואית או במסמכים רפואיים. אכן, ככלל ראוי שיוגשו מסמכים רפואיים, אך נקבע בענין זה כי 'ניתן להסתייע להוכחת החלופות בחוות דעת רפואית או בעדות מטעם גורם רפואי, אך בסופו של יום ההכרעה מסורה לבית המשפט'."**

כבוד בית המשפט שם הביא מע"פ 48/12 מ"י נ' בלקוול (5.8.12).

סעיף 452 לחוק העונשים עניינו "היזק בזדון".

הסעיף מורה:

"ההורס נכס או פוגע במזיד ושלא כדין, דינו - מאסר שלוש שנים, והוא אם לא נקבע עונש אחר."

כבוד השופט קדמי בספרו "על הדין בפלילי", חלק שני, מהדורה מעודכנת, תשס"ו-2005, בעמוד 1009 כתב באשר ליסוד העובדתי:

"המעשה: "ההורס [נכס] או פוגע בו" ("הורס" - לחלוטין; ו"פוגע" - גורם נזק).

הנסיבה: "נכס" (כמשמעותו בסעיף 34כד...)

הנסיבה: "שלא כדין"...

באשר ליסוד הנפשי כתב:

"במזיד" - ...העבירה לפי סעיף זה עבירה תוצאתית של מחשבה פלילי, משמעותו: מודעות כלפי רכיבי היסוד העובדתי וכן "פזיזות" כלפי התממשות התוצאה".

ככל הראיה הטובה:

בע"א 6205/98 אונגר נ' עופר (15.7.01), כבוד בית המשפט קבע בין השאר:

" כלל הראיה הטובה ביותר מורנו כי שומה עליו על בעל-דין להציג לפני בית-המשפט את הראיה הטובה ביותר שניתן להביאה להוכחת העובדה שאותה מבקש הוא להוכיח... לכלל עתיק-יומין זה הועלו הצדקים מהצדקים שונים - רובם ככולם מייסדים עצמם על השכל הישר ועל הניסיון האנושי - ועיקר שבהם הוא (לעניין הוכחתם של מסמכים) כי רק המסמך המקורי - על דרך העיקרון - יכול שיאמר (על עצמו) אמת, את כל האמת ורק את האמת...במהלך השנים למדו בתי-המשפט לדעת כי כלל זה - והוא בן השכל הישר והתבונה המעשית - יכול שיגרום לעיוות דין בנסיבות מסוימות, וכך נקבעו בצדו חריגים המתירים הבאתה של ראיה משנית בנסיבות מסוימות; כך, למשל, מקום שהמסמך המקורי אבד או הושמד, או שעה שהמסמך המקורי מצוי בידי אדם שלישי בנסיבות שקשה או אי-אפשר להוציאו מידיו. לדוגמאות לחריגים ראו, למשל, קדמי בספרו הנ"ל (כרך ב) [27], בעמ' 501-504. החריגים וחריגי-החריגים שנערמו עליו התישו את כוחו של הכלל, וכיום מוכר הוא לנו ככלל המציץ אלינו מבין חרכי החריגים. אכן, יש יסוד לסברה כי כיום מספק עצמו הכלל בדרישה כי בעל-דין ייתן טעם ראוי לאי-הצגתו של המסמך המקורי... מגמה זו של הקלה בדרישה להצגת מקורו של מסמך מתחייבת במציאות ימינו. בעידן הטכנולוגי המואץ שאנו נסחפים עמו, דבקות עיקשת בכלל התובע הצגת מקור דווקא - מקור להבדילו מצילום או מִפְּלַט של ראיות אלקטרוניות - יש בו כדי להניח מכשולים בלתי ראויים על דרכו של בעל-דין. אכן, כלל נוקשה הדורש הצגתו של מקור כתנאי מוקדם לקבילות יכול שישמש מכשול בלתי ראוי להתפתחות טכנולוגית בתחום המסמכים האלקטרוניים ובתחום הסריקה האלקטרונית... יתר-על-כן, הדעה המקובלת בחקיקה בת-זמננו היא שיש להצמית את כלל הראיה הטובה ביותר ככלל של קבילות התובע הצגתו של "מקור" ולשתול תחתיו כלל הנדרש למהימנות המסתברת של הראיה המוגשת לבית-המשפט - מסמך או כל ראיה אחרת - ולרקע של אותה ראיה".

כבוד השופט קדמי בספרו "על הראיות", חלק שני, מהדורה משולבת ומעודכנת, תש"ע-2009, בעמ' 681-680 כתב באשר ליחס בין הוכחת קיומו של חפץ ותוכנו לבין כלל הראיה הטובה:

"...ככלל, כאשר "חפץ" משמש- כראיה- ראוי ורצוי ביותר להציג אותו גופו בפני בית המשפט, ולא להסתפק בהבאת ראיה "משנית", לאמור: צילום, ציור, או תיאור מילולי של אותו חפץ מפי עד שראה או וכיוצ"ב.

הבאת ראיה משנית, פותחת, מטבע הדברים, פתח רחב לטענות של חוסר דיוק ואפילו הטעייה מכוונת; ומעמידה את בית-המשפט בפני הצורך לקבוע בעניין זה ממצא על-פי התרשמותו מן הראיה המשנית, במקום שניתן היה לסלק כל מחלוקת על-ידי הצגת החפץ גופו.

אף-על-פי-כן, הכלל הוא, שהצגת החפץ גופו הינה אך רצויה (ואיפילו רצויה ביותר) אולם אינה הכרחית. "ראיה משנית" בהקשר זה- אינה ראיה פסולה; אך משקלה הראייתי לעולם יהיה נתון בוויכוח, כאשר עצם ההימנעות מהצגת החפץ גופו פועלת לחובת הצד שנמנע מלהציגו.

ברם, במה הדברים אמורים?- כל עוד מבקשים להוכיח את עובדת קיומו של החפץ או את צורתו, מבנהו ותכונותיו וכיוצא ב גורמים המתייחסים ל"טיבו" של החפץ, למעט- את תוכן ה"כתוב" עליו. כאשר הכוונה היא להוכיח את "תוכנם" של דברים ה"רשומים" על גבי החפץ- קרי: כאשר מבקשים להוכיח "תוכנו-של-מסמך"- חל כלל "הראיה הטובה ביותר". כפי שיפורט להלן, כלל זה אוסר הצגת ראיה משנית לצורך הוכחת תוכנו של מסמך, אלא כיוצא מן הכלל, בנסיבות מיוחדות ובהתאם להחלטה מפורשת של בית-המשפט.

בת"פ 2098/08 (כ"ס) **מדינת ישראל נ' אלכסנדר אוסטרובסקי** (16.6.10), הורשע הנאשם בביצוע עבירה של היזק לרכוש במזיד באופן שבעת שהותו בבית המעצר במשטרת אריאל בעט בדלת השירותים שבתא ובדלת המעצר ובמעשיו גרם לנזק בקיר פנימי ולמשקוף דלת השירותים בתא המעצר. כבוד בית המשפט ציין כי הצדדים התנצחו בסוגיית קבילות תמונת הנזק. לא הוברר מי צילם את התמונה והמקור לא נשמר ע"י המאשימה. כבוד בית המשפט קבע כי המאשימה לא ביקשה להגיש את המוצג כראיה עצמאית אלא נעשה בה שימוש "כראיית עזר... המשרתת את עדותו של מר גלמן בנוגע לאופי הנזק שנגרם לתא". עדותו של מר גלמן בנוגע למעשי הנאשם ותוצאותיהם היא עומדת בבסיס ההכרעה שיפוטית והיא זו שבאה ממקור ראשון. בית המשפט קבע: " כיוון שלא התמונה היא העומדת ביסוד בקשת התביעה להוכחת הנזק שגרם הנאשם לתא המעצר, אלא עדותו הישירה של מר גלמן, אין מקום להיזקק לכלל הראיה הטובה ביותר".

דין ומסקנות:

שקלתי את טעוני באי כח הצדדים.

בחנתי את הראיות.

בחנתי את החומר שהובא בפניי בחינה מושכלת של תוכן הדברים שעלו מכל אחת מהעדויות, ושקלתי ובחנתי כיצד דברי כל אחד מהעדים מתיישבים עם דברי האחר ועם מכלול הראיות.

בחנתי הדברים על פי נסיון החיים, ההגיון והשכל הישר, ומצאתי כי התביעה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את העבירות המיוחסות לנאשם, ואפרט:

1. האם המאשימה הוכיחה כי הנאשם עבר עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש.

המאשימה מייחסת לנאשם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בהתאם לסעיף 380 לחוק.

עמוד 27

ההגנה טענה כי לא הוכחה העבירה הואיל ולא הוצג תיעוד רפואי.

א. באשר לטענת ההגנה לפיה לא הוכחה עבירה של תקיפה לרבות עבירה של תקיפה של ממש, בשל העובדה שלא הוגש כראיה תיעוד רפואי, ובאשר לטענת ההגנה לפיה הנאשם עשה ככל אשר לאל ידו לעיין בתיעוד הרפואי, ללא הועיל, ומשכך, משלא הוצגה לפני הנאשם ראיה רלוונטית נדרשת שיש בה כדי לסייע להגנה, יש להורות על זיכוי.

אין דעתי כדעת בא כח הנאשם.

לעניין אי הסרת החסיון הרפואי.

החלטת כבוד בית המשפט בענין ב"ש 838/84, **מנחם לבני ואח' נ' מ"י** אליה הפנה בא כח הנאשם וממנה עתר ללמוד שיש להורות על זיכוי הנאשם, מתייחסת לחסיון לטובת המדינה.

כבוד בית המשפט קבע כי היסוד העומד בבסיס ההליך הפלילי הוא גילוי האמת וחשיפת האמת, ויש לחשוף את כל חומר החקירה לנאשם כדי שיעלה בידו להוכיח את חפותו.

יחד עם זאת לעיתים יש אינטרסים נוגדים, טובת הציבור או טובת המדינה, אשר חשיפתם עלולה לפגוע בבטחון המדינה, ועל בית המשפט להכריע בין האינטרסים הנוגדים, הגינותו של המשפט הפלילי מחד גיסא, ומאידך גיסא הסיכונים הבטחוניים.

כבוד בית המשפט קבע בהחלטתו, בין השאר, שאם חומר חקירה שלגביו חל חסיון חיוני להגנת הנאשם, הצדק דורש את גילוי. יחד עם זאת, אם הראיה אינה כה חיונית אך היא עדיין בעלת משמעות, יש לבחון את חשיבותה היחסית, ועל בית המשפט לבחון את כל הראיות הקיימות ואת מיקומה של הראיה במסכת הראיות.

מהכלל אל הפרט,

במקרה שלפני המתלון העיד שהנאשם שרט אותו ותאר את אופי השריטה. בנו של המתלון העיד שהנאשם שרט את המתלון ותאר את אופי השריטה. מר קיריל תאר את אופי השריטה, הגם שלא ראה כיצד היא נגרמה. מר קיריל תאר כי בשריטה הבחין מיד לאחר הארוע.

בהגיע המתלון לתחנת המשטרה, השוטר גדבא תעד בגוף האמרה, במהלך גביית האמרה, שהוא רואה קו אדמדם לאורך בטנו של המתלון, וכי הקו אורכו כ- 25 ס"מ. במהלך הדיון הסביר גובה האמרה כי הוא לא מדד בסנטימטר את אורך הקו. יחד עם זאת מסר כי הוא תעד את בטנו של המתלון ועליה הסימן.

המתלון חשף את העובדה שבשנת 2013 הוא עבר טיפול רפואי, עבר ניתוח מתחת לטבור ואף הציג תיעוד רפואי (המוצג ת/9).

טען כי עדיין קיימת צלקת מתחת לטבורו אשר תועדה על ידי השוטר מר ריבקין, שגבה את אמרתו (המוצג ת/9), ותצלום הצלקת הוצג כראיה.

המתלון באולם בית המשפט חשף את בטנו, והשריטה שנצפתה ביום הארוע על בטנו לא נצפתה על בטנו של המתלון

במהלך מתן עדותו. לא נותרה צלקת מהשריטה שנגרמה ביום הארוע.

השריטה שנגרמה ביום הארוע תועדה הן באמצעות צילומים צבעוניים שהוגשו על ידי המתלונן למשטרה, צילומים אשר צילם מר קיריל, ובא כח הנאשם חלק על משקלם. כמו כן על ידי צילומים שצילם השוטר את המתלונן ביום הארוע, בתצלום שחור לבן, וראה את השריטה במו עיניו.

משמע, הוכח שנגרמה חבלה.

משכך אין צורך בתעוד רפואי לצורך הוכחת העובדה שנגרמה חבלה.

לתעוד רפואי נוסף של המתלונן ולתיקו הרפואי אשר לא הוצג בפני ההגנה, אין ולא כלום עם הארוע הנטען. כאמור לגבי הארוע הנטען נשמעו ראיות והוצגו תצלומים, ולגבי החבלה הקודמת באזור בטנו של המתלונן הוצג תעוד רפואי והוצג תצלום ובנוסף המתלונן חשף את בטנו באולם בית המשפט. משכך העובדה שלא הוסר החסיון הרפואי, אין בה כדי להוביל לזיכוי הנאשם ולא היה בתעוד הרפואי הנוסף כדי לסייע בהגנת הנאשם.

ב. האם הנאשם גרם למתלונן חבלה של ממש.

החוק לא מגדיר מהי חבלה של ממש.

יחד עם זאת, בהלכה הפסוקה נקבע (ע"פ 1976/11 **ויספיש נ' מ"י** המוזכר לעיל) כי המושג זכה לפרשנות מרחיבה בפסיקה.

ההגדרה "חבלה" בין היתר כוללת ליקויים גופניים בין קבועים ובין עוברים, והפרשנות המקובלת בפסיקה היא שיש להוכיח חבלה אשר לה ביטוי מוחשי.

במקרה הנדון, למתלונן נגרמה שריטה על בטנו, ניתן לומר שהשריטה היא הדבר המוחשי שהוכח, ליקוי שבמקרה הנדון גם חלף. משכך, הוכח כי למתלונן נגרמה חבלה של ממש.

ג. באשר לטענה לפיה לא ניתן להוכיח חבלה ללא תעוד רפואי.

בפסק הדין בעניין 17-06-14465, המוזכר לעיל, כבוד בית המשפט קבע כי גם ללא תעוד רפואי ניתן להוכיח חבלה. דברי כב' בית המשפט שם יפים גם למקרה שלפני. מדברי העדים וכן מהתצלומים ניתן לקבוע כי למתלונן נגרמה חבלה.

2. האם הנאשם גרם נזק למכשיר הטלפון של המתלונן.

לטענת בא כח הנאשם התביעה לא הוכיחה עבירה של גרימת נזק לרכוש.

ההגנה טענה כי לא הוצג מכשיר הטלפון כראיה, וכן טענה כי לא הוכח שמדובר בטלפון של הנאשם.

אינני מקבלת את טענת ההגנה.

אני קובעת כי הוכח הנזק למכשיר הטלפון באמצעות עדות המתלון, בנו ומר קיריל, והתעוד אשר הציגו בפני המשטרה, קרי, התצלום של הטלפון. כמו כן הוכח הנזק באמצעות גובה האמרה אשר ראה את המסך השבור אשר הוצג בפניו ואף תעד אותו.

העובדה כי נשבר או נסדק המסך אינה פוגמת בכושר הדיבור באמצעות המכשיר, החוקר העיד שהמכשיר היה שמיש.

באשר לטענה לפיה לא נבדקה על ידי המשטרה זהות בעל מכשיר הטלפון שהוצג בפני המשטרה כמכשיר הטלפון של המתלון.

השוטר גדבא הבהיר כי אם המשטרה הגיעה לבית המתלון והמתלון לקח את הטלפון מהמקום, הדבר מלמד שהוא לקח את הטלפון מביתו, קרי, כי עסקין בטלפון של הנאשם.

מעבר לאמור, הנאשם העיד כי זה מכשיר הטלפון שלו, ואני מקבלת את דבריו כאמינים.

באשר לעובדה שהטלפון לא נלקח כמוצג.

הטלפון צולם, הטלפון היה שמיש, ומשכך הדעת נותנת כי לא נתפס כמוצג.

על פי ההלכה הפסוקה, בע"א 620/98 **אונגר נ' עופר**, לעיל, "**כלל הראיה הטובה ביותר הוא עקרון של סדר ההעדפה ולא כלל של פסילת הראיות. יש כאן איפוא במידה רבה ביטוי נוסף לתהליך המתמיד בדיני הראיות לפניו עוברים מבחני הקבילות הפורמאליים אל עבר מבחני המהימנות...**"

על פי ההלכה הפסוקה הצגת החפץ גופו אינה הכרחית, הגם שהינה רצויה, והמשקל הראיתי נתון לוויכוח (ראו כבוד השופט קדמי, "על הראיות", חלק שני, עמ' 680-681).

מקרה הנדון המתלון, בנו ומר קיריל העידו אודות גרימת הנזק, החפץ הוצג בפני החוקר ותועד על ידי החוקר, משכך מצאתי כי נגרם נזק למכשיר הטלפון.

3. סתירות בדברי העדים:

1. ההגנה טענה כי המתלון, בנו ומר קיריל העלילו על הנאשם עלילה. הואיל והמתלון חב לנאשם כסף, בנו תמך בדבריו, ומר קיריל מתגורר בדירה, משכך לכל אחד מהעדים מניע להעליל על הנאשם. טענה ההגנה כי הסתירות בדברי העדים מלמדות על כך שאין גרסת העדים נכונה.

2. מצאתי כי יש אי דיוקים בין גרסאות העדים.

עם זאת מצאתי כי אין מדובר בסתירות מהותיות היורדות לשורש העדויות ולשורש העניין. מדובר בסתירות שניתן ליישבן, סתירות שניתן להבינן וליתן להן פירוש על פי ההגיון והשכל הישר, למעט טענת המתלון באמרתו במשטרה, לפיה למר קיריל אין טלפון, בעוד שבהמשך טען כי מר קיריל צילם את החבלות על גופו ואת מסך הטלפון השבור שלו, באמצעות

הטלפון שלו.

3. לטעמי, דווקא העובדה שמדברי העדים עולה תאור זה של הארוע והסתירות בדבריהם מתייחסות לפרטים שאינם בלב המחלוקת, ולעיתים לפרטים שוליים, היא הנותנת כי העדים לא תאמו גרסאות וכל אחד מסר את מה שחוזה במהלך הארוע על פי זכרונו.

4. זאת ועוד, ההגנה טענה כי בנו של הנאשם, הקטין, בכה במהלך החקירה הנגדית הואיל ונדרש לומר גרסה שאין בה אמת.

ב. אין בידי לקבל הטענה.

1. הקטין במועד הארוע היה כבן 11 שנים. הדעת נותנת כי הארוע לגביו היה ארוע קשה. ילד כבן 11 נכח במהלך ארוע בו אביו נדרש לשלם כסף, מוכה, ובעל הדירה צועק על אביו, למצער, על פי אחת מגרסאות הנאשם הוא צעק על המתלונן.

המצב אינו נעים לאדם מבוגר, כלשכן לילד. בנסיבות אלה הקטין "קלט" את הארוע בזכרונו. לאור האמור במהלך עדותו בבית המשפט, עת נשאל הקטין טען שמר קיריל הגיע עשרים דקות לאחר שהנאשם הגיע לדירה. מדברי הקטין ניתן להסיק שלא זכר כל פרט והיה נסער. הדעת נותנת שארוע כאמור משכו היה קצר בהרבה מעשרים דקות, ולמרות האמור העריך בנו של הנאשם את הארוע עד לבוא מר קיריל, בכעשרים דקות.

2. מעבר לאמור גם לגרסת הנאשם מר קיריל היה בבית באחד החדרים. הנאשם לא טען שמר קיריל הגיע בשלב כלשהו של הארוע.

3. זאת ועוד, הקטין לא נכח בכל שלבי הארוע, הקטין יצא מהסלון לחדר על מנת לקחת את הכלב ועל מנת לארח חברה לאחותו.

4. בנסיבות אלה בהן הקטין זכר שלוש שנים לאחר הארוע, בעת מתן עדותו, רק את עיקרי הדברים, איני סבורה כי ניתן לקבוע שדבריו עומדים בסתירה עם דברי העדים הנוספים באופן שלא ניתן ליישב הסתירות, וכן עלי לקבוע כי הקטין לא מסר דברי אמת.

5. לא זו אף זו, המתלונן טען, שלאחר שהנאשם סטר לו, כפי שיפורט להלן, מר קיריל יצא לשירותים ובהמשך חזר פעם נוספת לחדר וראה את הריב והפריד.

6. מר קיריל לא נשאל אם עזב החדר מעילה כלשהי במהלך הארוע, ומסר כי נכח במהלך כל הארוע.

הדעת נותנת, וכך ניתן ליישב את הדברים, כי אפשרי שמר קיריל לא סבר שעליו לציין יציאה לשירותים עת נשאל אם נכח בכל הארוע, ולכן מסר כי נכח בכל הארוע.

7. לאור כל האמור, לא מצאתי כי הסתירות בין דברי בנו של המתלונן למתלונן ולמר קיריל בסוגיה זו יורדות לשורשו של הארוע.

ג. באשר למקום המצאותו של קיריל במהלך הארוע:

1. הקטין בחקירתו הראשית טען שמר קיריל ישב עמו בסלון. בהמשך, בחקירתו הנגדית, טען כי מר קיריל לא נכח מתחילת הארוע והגיע מהעבודה לאחר שהנאשם כבר הגיע, כעשרים דקות לאחר הגעת הנאשם.

2. המתלונן טען שמר קיריל נכח בעת שהנאשם הגיע וסטר לו, בהמשך יצא לשירותים, ובהמשך חזר לחדר וראה שוב הריב, והפריד.

3. מר קיריל טען כי בעת שהנאשם נכנס לבית הוא, מר קיריל, ישב בסלון וישב במהלך כל הארוע בסלון.

4. לא מצאתי כי מדובר בסתירה שלא ניתן ליישב בין דברי העדים.

באשר לעדות הקטין ציינתי לעיל כי הקטין היה בעת הארוע בן 11 שנים, והדעת נותנת כי הוא היה נסער ונרגש ואפשרי שלא זכר הפרטים במדויק, אלא רק את עיקרי הדברים.

באשר לדברי מר קיריל והמתלונן, מצאתי כי ניתן ליישב את הסתירה בדבריהם באופן שמר קיריל טען שנוכח כל הזמן בחדר, ולא סבר שיציאתו לשירותים היא עובדה שיש לציין בפני החוקר או במהלך העדות, בעוד המתלונן ציין כי מר קיריל נכח בתחילת הארוע והיה עד לכך שהנאשם סטר לו, ובהמשך חזר לחדר לאחר שיצא לשירותים.

1. באשר לסתירה כביכול בין דברי המתלונן באמרתו במשטרה מול דבריו בבית המשפט באשר לפעמים בהם תפס אותו הנאשם.

המתלונן נשאל והסביר כי הוא אמר בחקירתו שפעמיים תפס אותו הנאשם מאחור גם אם נרשם באמרה שפעם אחת הנאשם תפס אותו.

2. אני סבורה כי ניתן ליישב בין דברי המתלונן בבית המשפט ובין דבריו באמרתו במשטרה.

המתלונן באמרתו במשטרה טען, כפי שעולה מהמוצג נ/5, שהנאשם דחף אותו עם שתי הידיים שלו, צעק עליו, סטר לו בעת שהנאשם ביקש שלא יצעק, וכשהוא הלך לעבר השולחן על מנת לקחת את הפלאפון שלו, הנאשם תפס את הפלאפון שהיה בידו ושרט אותו. בהמשך טען כי בעת שהוא הרים את הטלפון הנאשם הגיע אליו ותפס אותו מאחור עם שתי הידיים.

3. הדעת נותנת כי באמרתו במשטרה תאר המתלונן את הארוע כפי שארע, בעוד בבית המשפט תאר כפי שזכר את הדברים. את החלק הראשון של הארוע במהלכו הנאשם תפס את הטלפון שהחזיק בידו ושרט אותו ביד, הוא תאר במהלך עדותו בבית המשפט כתפיסה, וזאת כנראה מהטעם שהיה מגע בין הנאשם לבין המתלונן והראיה היא שהנאשם גרם למתלונן שריטה ביד בעת שהוציא מידו את הטלפון, הדעת נותנת כי המתלונן תרגם את המגע כתפיסה בעדותו בבית המשפט, ומשכך, אינני סבורה שמדובר בסתירה שלא ניתן ליישב בין הדברים.

1. באשר לדברי המתלונן לפיהם מר קיריל תפס את הנאשם, הבהיר המתלונן כי מר קיריל לא תפס את הנאשם, מר קיריל, הפריד בינו לבין הנאשם.

ה. גם באמירה זו איני רואה סתירה היורדת לשורשו של עניין.

1. מר קיריל בחקירתו הנגדית נתבקש להבהיר כיצד נגרמה השריטה על חזהו של המתלון והדגים באופן שהעביר את ידיו על פני חזהו וקידמת גופו של ב"כ הנאשם (עמ' 40), טען שהשריטה נגרמה מציפורניים, הגם שמסר שלא ראה.

2. בחקירתו הנגדית נשאל והשיב שהמתלון היה עם שורטס בלבד במהלך הארוע ומיד אחרי הארוע הוא ראה את השריטה על בטנו.

3. משכך, איני סבורה כי מר קיריל סתר את דבריו. מר קיריל תאר ארוע בו הוא הפריד בין הנאשם למתלון. מר קיריל הדגים כיצד והיכן נצפתה השריטה על בטנו של המתלון. מר קיריל, ברוב הגינותו, טען כי הוא לא ראה כיצד נגרמה למתלון השריטה. יחד עם זאת טען כי עסקין בחבלה אשר לא נצפתה עובר לארוע, ונצפתה מיד לאחר הארוע. מר קיריל הסיק את העובדה שהנאשם שרט את המתלון מכך שלאחר שהפריד בין הנאשם למתלון הוא צפה בשריטה. משכך, גם בדברים אלה איני רואה סתירה.

ז. באשר לתעוד החבלות במכשיר הטלפון.

1. גם מר קיריל וגם הנאשם טענו כי מר קיריל תעד את חבלות המתלון ואת מכשיר הטלפון השבור של המתלון במכשיר הטלפון שלו.

2. המתלון טען באמרתו במשטרה, נ/5, עת נשאל מה מספר הטלפון של מר קיריל, כי למר קיריל אין טלפון. יחד עם זאת, טען שלעיתים הוא ישן אצלו.

3. איני סבורה כי ניתן ליישב בין דברי המתלון באמרתו במשטרה ובין דבריו בעדותו בבית המשפט. לא ברור מדוע המתלון מסר לחוקר כי למר קיריל אין טלפון.

גם אם אצא מנקודת הנחה לפיה המתלון חפץ שהמשטרה לא תאתר את מר קיריל, העובדה שהמתלון אמר שמר קיריל מתגורר בביתו לפעמים, עומדת בסתירה עם רצון להסתיר את האפשרות להגיע למר קיריל, ומשכך, לא ניתן ליישב בין הדברים.

1. הוצג דף הפייסבוק של המתלון על ידי ההגנה והמתלון התבקש להבהיר עמדתו לגבי מידע שהופיע בדף הפייסבוק.

2. המתלון טען שלא הוא רשם את המיוחס לו בדף הפייסבוק, וטען כי אינו יודע היטב עברית.

3. נסיון החיים מלמד כי ניתן לרשום פרטים בדף פייסבוק של אחר. משכך, אפשרי שכך גם קרה במקרהו של המתלון, ולפיכך איני יכולה לקבוע כי המתלון לא מסר דברי אמת.

ט. באמרתו במשטרה טען המתלון שמר קיריל תפס את הנאשם שלא ימלט מהדירה, עובדה שלא מסר במהלך עדותו

בבית המשפט.

אני סבורה כי אפשרי שמר קיריל לא זכר במהלך הדיון בבית המשפט את כל הפרטים הואיל וחלפו שלוש שנים בין מועד הארוע למועד מתן העדות בבית המשפט, והעובדה שלא נמסרו כל הפרטים אין לראות בה סתירה בדבריו.

י. מסמכי התביעה הקטנה ופסק הדין:

1. באשר למסמכי התביעה הקטנה מסר המתלון שלא קיבל זימון לבית המשפט ולא קיבל את פסק הדין, הגם שלכאורה חתם על מסמכי הזימון לדיון עבור עצמו ועבור רעייתו, ועד ההגנה החוקר מר ונטורה, העיד שמסר למתלון את המסמכים.

2. אני מאמינה למר ונטורה שהמסמכים נמסרו למתלון. הדעת נותנת כי אחר לא היה חותם על מסמכי בית דין במקום המתלון. יחד עם זאת, אני סבורה כי אפשרי שהמתלון לא זכר את העובדה שקיבל מסמכים לבית משפט בתום לב, הואיל ולפי דבריו באותה תקופה מצבו הכלכלי לא היה שפיר, וכפי שמסר בעדותו ובאמרתו היו לו עיקולים, ויתכן וקיבל כתבי בית דין רבים ולא זכר את כתב בית דין שקיבל באמצעות מר ונטורה.

1א. המתלון נשאל אם הנאשם בקש ממנו שלא לעשן מאחר והוא חולה והעישון מפריע לו. המתלון אישר שהנאשם בקש ממנו להפסיק לעשן, עם זאת כפר בכך שהנאשם אמר שהעישון פוגע בו הואיל והוא חולה.

2א. במהלך הדיון הושמע על ידי הנאשם תקליטור בו תועד קטע מהארוע שהוקלט על ידו, כדבריו. התקליטור הינו ראיה שלא הוגשה על ידי ההגנה, חלק מהתקליטור הושמע כאמור במהלך הדיון.

3א. לא ברור מדוע לא הוגש התקליטור כראיה. אפשרי שבתקליטור מתועדים אמירות או מעשים שהנאשם העדיף שלא יהיו בפניו.

4א. יחד עם זאת, בקטע התקליטור שהושמע באולם בית המשפט, נשמע הנאשם אומר שהמתלון מעשן ושהוא חולה ומפריע לו העישון, או אמירה דומה.

5א. משמע, המתלון לא זכר כי הנאשם אמר לו שהוא חולה.

עם זאת אינני סבורה כי ניתן לראות בכך סתירה הואיל והמתלון לא כפר בכך שהנאשם ביקש ממנו להפסיק לעשן. את הטעם לבקשה לא זכר המתלון.

1ב. המתלון נשאל לגבי המועד בו הוא מסר את התמונות שצילם מר קיריל במשטרה. השיב שמסר למחרת, יום יומיים לאחר הארוע, בעוד שבפועל ממזכר שהוגש כראיה, מזכר שנכתב על ידי החוקר מר באסם סוסו ביום 4.8.16, עולה כי התמונות נמסרו לחוקר כשנה וחודש וחצי לאחר הארוע.

2ב. באמור יש סתירה. המתלון סתר את עצמו לגבי המועד בו התצלומים שצילם מר קיריל הובאו למשטרה. יחד עם זאת, אין מדובר בסתירה ממשית שיורדת לשורשם של דברים, שהרי התצלומים צולמו ביום הארוע על ידי המשטרה

בצילום שחור לבן, והתצלומים שצולמו על ידי המשטרה זהים לתצלומים שהגיש הנאשם ושצולמו על ידי מר קיריל. לפיכך, אינני רואה באמור כדי לפגוע בגרסת המתלון לגבי הארוע גופו. אפשרי שהמתלון, בחלוף שלוש שנים, לא זכר באיזה שלב התצלומים הובאו על ידו למשטרה. מהראיות שהוגשו על ידי ההגנה עולה כי המתלון מספר פעמים מסר אמרות במשטרה ובתקופות שונות, ומשכך, אפשרי שהתבלבל.

1. מעדות מר קיריל עלה כי הוא הפריד בין המתלון לנאשם, מר קיריל הדגים תנועות של דחיפות וגם טען שהנאשם דחף, בעוד המתלון טען כי דחיפות לא היו.

2. מר קיריל טען בעדותו כי המתלון לא תקף את הנאשם, הנאשם היה מי שתקף את המתלון, ובלשון מר קיריל (עמ' 41 סיפא) "א לא הרים ידיים". ובהמשך (בעמ' 42), "הוא לא עשה כלום".

3. אפשרי שהמתלון, בעת שהוא טען שלא היו דחיפות, התייחס לכך שהוא לא דחף את הנאשם. העובדה שהנאשם דחף את המתלון עלתה מגרסת המתלון. המתלון מסר בעדותו שהנאשם הגיע לביתו, דחף את הדלת עליו ונכנס לבית (עמ' 5), כך שהנאשם טען שהיו דחיפות.

4. סתירות בגרסת הנאשם:

א. הנאשם לא טען כי מר קיריל הגיע במהלך הארוע ממקום עבודתו.

מדבריו בבית המשפט עלה כי מר קיריל יצא מאחד החדרים ושאל מדוע הם צועקים ולא עשה מאומה, עמד עם ידיים שלובות.

ב. יחד עם זאת בהמשך וגם במסגרת הסיכומים טען הנאשם כי מר קיריל לא נכח בארוע ולא נכנס לסלון במהלך כל הארוע, אלא בשלב שצעקו. נכנס, עמד עם ידיים שלובות ויצא.

ג. הנאשם טען כי הוא צעק על המתלון בעת שנכנס לדירה ואמר לו שיוציאו מהדירה באמצעות משפט, כך בלשונו.

עם זאת בחקירתו הנגדית השיב, בעת שנשאל אם מר קיריל ובנו של המתלון, אשר לגרסתו לא נכחו בסלון בעת שהגיע לבית, וכן לא נכחו במהלך הארוע, שמעו את הצעקות, כי אינו יודע, ומעבר לאמור טען כי היה חלש ולא יכול היה לצעוק, רק הרים קול.

ד. משמע, גם בגרסת הנאשם נמצאו סתירות. פעם טען כי צעק ופעם אחרת טען כי בשל מצבו הבריאותי לא יכול היה לצעוק.

ה. באמרתו במשטרה עת התייחס הנאשם למר קיריל, טען כי לאחר שהמתלון סגר את דלת הדירה מאחד החדרים יצא אדם צעיר, שהוא הערב של הדירה, כך בלשונו, ואמר שהוא גר ביחד עם המתלון.

באמרתו לא הרחיב הנאשם מעבר לאמור, ולא טען, כפי שטען מספר שנים אח"כ במהלך בעדותו בבית המשפט, כי מר קיריל שאל מדוע הם רבים. לא ניתן לטעון כי הנאשם לא ייחס אמירות כלשהן למר קיריל, בעת שהוא איזכר את שהייתו בדירה במהלך הארוע עת מסר את אמרתו במשטרה. נהפוך הוא, הנאשם איזכר אמירות שמסר מר קיריל, כמפורט

לעיל, אולם לא מסר בזמן אמת אמירה רלוונטית לגוף הארוע, לפיה מר קיריל שאל מדוע הם רבים. גרסת הנאשם תמוהה.

ו. לגרסת הנאשם לא כל דבריו נרשמו באמרתו במשטרה וחקירתו נמשכה על פני שלוש שעות, כמו כן לגרסתו החוקר בדק את ציפורניו עת גבה אמרתו.

החוקר מר באסם סוסו, לא אישר את גרסת הנאשם. החוקר טען כי הוא רושם כל דבר שנאמר לו,

ובאשר למשך החקירה כלל לא נחקר.

באשר לבדיקת ציפורני הנאשם, טען החוקר כי אם לא נרשם באמרה שנבדקו, הוא לא בדק הציפורניים חרף דברי הנאשם. טען כי בלתי אפשרי שלא היה מציין בדיקה מהסוג הנטען.

באשר לטענת הנאשם לפיה לא נרשמה תלונתו אודות עבירה של כליאת שווא שנעברה כלפיו, טען החוקר כי אם הנאשם היה טוען כי ברצונו להגיש תלונה בגין כליאת שווא, בלתי אפשרי שלא היה רושם זאת באמרתו.

משמע, גרסת הנאשם נסתרה על ידי החוקר.

ז. באשר לעילה בגינה הגיע הנאשם לביתו המושכר למתלון, טען באמרתו הנאשם כי שותפו כתב לו שהמתלון לא משיב להודעות, המתלון היה אמור להעביר את הכסף עד ליום 21.6.15 - יום הארוע, ובעת שהיה ברמלה לצורך מפגש עם שוכרי נכס אחר שלו, הגיע גם לבית המתלון.

עם זאת במהלך עדותו בבית המשפט טען הנאשם כי המתלון יצר קשר עם שותפו במהלך הארוע ואמר לו כי סיכם עמו.

גרסת הנאשם בבית המשפט לעניין שיחה שהתנהלה ביוזמת המתלון בין המתלון לשותפו, עולה בקנה אחד עם גרסת המתלון לפיה הוא טען שהוא סיכם דברים עם השותף.

מעבר לאמור העובדה שהמתלון התקשר לשותף הנאשם, בעת שהנאשם היה בדירתו, כגרסת הנאשם בבית המשפט, היא הנותנת שגרסת המתלון יש בה ממש והוא סיכם דברים עם השותף.

ח. הנאשם לא טען כי מר קיריל הגיע מהעבודה במהלך הארוע, אלא טען כי מר קיריל יצא מאחד החדרים בעת שצעקו. עם זאת על מנת לנסות להוכיח כי העלילו עליו עלילה, הפנה הנאשם במהלך עדותו כעד הגנה לדברי הקטין בחקירתו הנגדית, במהלכה טען הקטין שמר קיריל הגיע עשרים דקות לאחר שהוא הגיע למקום.

משמע, הנאשם מחד גיסא לא טען כי מר קיריל הגיע בשלב מסוים של הארוע אלא טען כי יצא מאחד החדרים, ומנגד הפנה לגרסת הקטין לפיה מר קיריל הגיע עשרים דקות לאחר שהחל הארוע.

ט. הנאשם כפר שהיה מגע פיזי בינו לבין המתלון.

את החבלות על גופו של המתלון תרץ בדרכים שונות, טען בין השאר כי הוא לא ראה על אצבעו של הנאשם שריטה, טען כי זו עקיצה, כך הוא חושב, כך בלשונו.

באשר לתצלום חבלה נוסף שהוצג לפניו השיב שאינו אורתופד.

באשר לשריטה על בטנו של המתלון, הגם שטען כי לא התבונן על גופו הואיל והמתלון לא היה לבוש, ידע לומר במהלך העימות כי אין למתלון שריטה, וכי שוטרים שהגיעו לבית המתלון, בעת שטען בפניהם שנשרט בבטן, ראו כי אין למתלון שריטה למעט ניתוח שעבר.

דברי הנאשם אינם עולים בקנה אחד עם הראיות הנוספות, קרי, דברי העדים - המתלון, מר קיריל ובנו של המתלון, וכן עם דברי השוטר מר ריבקיין שראה ותעד החבלות בזמן אמת.

י. הנאשם טען כי לא זרק את מכשיר הטלפון של המתלון, וטען כי אינו רואה שבר בתצלום שהוצג לעיונו. כמו כן טען כי המתלון שוחח בטלפון לאחר שטען כי מכשיר הטלפון נשבר.

לשיטתו של הנאשם, אם הטלפון נשבר, ויש ממש בדברי המתלון, לא היה בידי המתלון להשתמש במכשיר שבור וליצור קשר עם המשטרה.

בסיכומיו טען בנוסף שלא הוכח שהטלפון הוטען הוא של המתלון וטען שאפשרי שהוצג מכשיר של אחר הואיל ולא נבדקו בעליו של המכשיר.

יא. גרסת הנאשם לפיה הוא לא ראה חבלה על מכשיר הטלפון של המתלון אינה עולה בקנה אחד עם הראיות הנוספות, קרי, תצלומי הטלפון, וכן גם גרסתו לפיה הבעלות על המכשיר לא נבדקה, אינה עולה בקנה אחד עם הסברו של השוטר, ומעבר לאמור נסיון החיים מלמד כי במכשיר טלפון שהמסך שלו שרט או שבור ניתן להשתמש לרבות לצורך קבלה והוצאת שיחות.

סיכום:

אני מעדיפה את גרסת המתלון הגם שמצאתי בה סתירות. כאמור, מצאתי כי ניתן ליישב את הסתירות על פי ההגיון והשכל הישר, וכי עסקינן בסתירות שאינן יורדות לשורשו של עניין ולשורש העדויות, ובפועל אין מדובר בסתירות של ממש למעט הסתירה הנוגעת לעובדה אם למר קיריל יש טלפון או אין טלפון. כאמור המתלון טען באמרתו במשטרה שלמר קיריל אין טלפון בעוד שטען בהמשך שמר קיריל צילם את חבלותיו ואת מכשיר הטלפון השבור שלו באמצעות הטלפון, קרי, הטלפון של מר קיריל.

אני ערה לכך שהמתלון חייב כסף לנאשם אולם אינני סבורה שהעליל על הנאשם עלילה. כמו כן אינני סבורה שמר קיריל ובנו של המתלון העלילו עלילה על הנאשם.

עיקרי הדברים לגבי אופן קורות הארוע נמסרו על ידי המתלון למוקד 100 בזמן אמת. המתלון טען בזמן אמת, כפי שעולה מהמוצג נ/9, שהנאשם הרים ידיים, שרט אותו בידיים שלו ושבר לו את הטלפון. בהמשך טען פעם נוספת שהנאשם הרים ידיים בפנים ונתן לו מכה ושרט אותו באצבע. כמו כן טען שהוא סגר את הדלת על מנת שהנאשם לא יצא מן הבית.

המתלון בזמן אמת, ובעת לחץ, בעת הדיווח למשטרה ובעת שהזעיק את המשטרה באמצעות מוקד 100, על אתר

התייחס לשריטות ולשבירת הטלפון. המתלונן התייחס לשריטות בלשון רבים. יחד עם זאת, בפנייתו הראשונה למשטרה לא טען כי הנאשם שרט אותו בבטנו. אפשרי שלא טען מהלחץ, ואפשרי שלא הבחין בשריטה בטרם עזב את הסלון על מנת להתלבש. יחד עם זאת, הנאשם טען באמרתו במשטרה (ת/11 גליון 3 שורה 41), שבעת שהשוטרים הגיעו, המתלונן טען בפניהם כי הוא נשרט בבטנו ולטענת הנאשם השוטרים ראו כי למעט הניתוח אין למתלונן שריטה.

משמע, המתלונן בזמן אמת התלונן אודות כל החבלות אשר גרם לו הנאשם, לרבות השריטה על בטנו, לרבות הנזק לטלפון.

ממשמע תעוד השיחה בין המתלונן למוקד 100 ניתן להסיק שהמתלונן דיווח על ארוע שארע בפועל ואת פרטיו מסר בהמשך בהרחבה באמרתו, וכן בעדותו בבית המשפט, ואפשר לשמוע מאופי השיחה שהמתלונן היה בלחץ בעת שפנה לעזרת המשטרה.

אני סבורה כי המתלונן מסר למשטרה אודות ארוע שארע.

אני סבורה שמר קיריל נכח בכל הארוע, כדבריו, למעט בעת שיצא לשירותים.

אני סבורה שבנו של הנאשם נכח בחלק מהארוע, בתחילתו, ובהמשך יצא מהסלון לארח חברה לאחותו ובהמשך לשמור על הכלב.

אינני מאמינה לנאשם שלא היה כל מגע פיזי בינו לבין המתלונן, ולגרסתו לפיה מר קיריל לא "הפריד" ועמד בחיבוק ידיים.

הנאשם ניסה ליצור מצג לפיו הוא היה חלש, חולה, טיפס חמש קומות עד הגיעו לדירה והיה תשוש, זאת על מנת לנסות ולהציג מצג לפיו בשל העדר כוחות פיזיים לא היה בכוחו לתקוף את המתלונן.

לטעמי, על מנת לסטור לאחר, על מנת לדחוף אחר, על מנת לנסות ולקחת טלפון מידו של אחר ובמהלך הנסיון לשרוט האחר, הן ביד והן על הבטן, בנסיבות בהן התפסה היא כאשר הנאשם עומד מאחורי גבו של המתלונן ומנסה לתפוס דבר הנמצא בקדמת גופו של המתלונן בידו, או על מנת להשליך מכשיר טלפון על הרצפה, אין צורך בכוח פיזי רב.

זאת ועוד, לטעמי אין בין הצלקת מהניתוח שעבר המתלונן לפני מספר שנים, לשריטה שנגרמה במהלך הארוע ותועדה בזמן אמת, ונעלמה עם חלוף הזמן, ולא כלום.

אינני מאמינה לנאשם.

למיטב הבנתי ניתן להסיק מהראיות ומאופי הארוע כי הנאשם שראה שההליכים באמצעות בית המשפט וכן כתבי ההתראה ששלח למתלונן אינם מרתיעים את המתלונן, "לקח" את החוק לידי, וניסה לקבל את המגיע לו לשיטתו מהמתלונן באלימות, לצד ההליכים החוקיים שבהם נקט.

גרסת המתלונן נתמכה בראיות נוספות, בעדותם של מר קיריל ובנו, בעדות השוטר אשר חקר אותו בזמן אמת ותעד את החבלות שראו עיניו ותעד את גרימת הנזק לטלפון שראה במו עיניו.

כמו כן, התצלומים הן של החבלות והן תצלום הטלפון, יש גם בהם כדי לחזק את גרסת המתלונן.

אני קובעת כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר שהנאשם עבר העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ח כסלו תשע"ט, 06 דצמבר 2018.